

131

Quaderns
d'Illa

Un model per sortir de la crisi
El bon viure dels poble indígenes

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Periodistes de la revista 'Express'
"La religió encara és tabú a Turquia"

MIRALLS PÀGINES 4 i 5

Regala la Directa

WWW.SETMANARIDIRECTA.INFO/SUBSCRIBE

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N298

12 de desembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

ALBERT GARCIA

Una bala de goma dels Mossos va treure l'ull a Ester Quintana

|| Un nou vídeo incorporat a la investigació permet precisar l'instant exacte de l'impacte

|| Un antiavalot confirma que molts agents de la Brigada Mòbil ho sabien des del primer dia

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

ROBERT BONET

Deu hospitals se sumen a les tancades i les accions contra les retallades

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10 i 11

La corrupció esquitxa el 10% del nou Parlament

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

50è aniversari de l'obra clau d'E. P. Thompson

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

, estirant del fil

INSTITUCIONS • BONA PART DELS ESCÀNDOLS MÉS SONATS DE LA DARRERA DÈCADA ESTARAN REPRESENTATS A L'HEMICICLE

Prop del 10% del nou Parlament s'ha vist esquitxat per casos de corrupció

Marc Font
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Es casos *Campeón*, *Adigsa*, *Palau*, *Crespo*, *Mercuri*, *Pallerols*, *Innova*, *motxilles* i *màfia georgiana* són alguns dels escàndols de presumpta (o provada) corrupció que han sacsejat la política catalana la darrera dècada. Tots estaran representats al Parlament sorgit de les eleccions autonòmiques del 25 de novembre. Al voltant del 10% dels diputats i les diputades de la cambra catalana, que es constituirà la setmana vinent, s'han vist esquitxades en algun moment per un cas de suposada corrupció, ja sigui perquè han estat imputades, perquè el seu nom apareix en la investigació o perquè alguna altra formació les vincula a l'escàndol.

A la bancada convergent és on s'asseuran el major nombre de diputats afectats per sospites de corrupció

El darrer torpede a la credibilitat de la *partitocràcia* tradicional catalana va esclatar el 27 de novembre, quan es va executar l'*operació Mercuri*, per desballestar una presumpta trama de corrupció urbanística amb l'epicentre a l'Ajuntament de Sabadell, encapçalat pel socialista Manuel Bustos des de 1999. Arran del cas, s'ha descobert que Daniel Fernández, secretari d'Organització del PSC i diputat electe, hauria mediat amb l'alcalde de Montcada i Reixac, Maria Elena Pérez, a instàncies de Bustos per col·locar Carmina Llu-mà, alt càrrec del govern durant el tripartit, a l'Ajuntament. La seva condició d'aforat -actualment, Fernández és parlamentari a Madrid-

ORIOI PUJOL
Cas ITV

DANIEL FERNÁNDEZ
Operació Mercuri

MONTSERRAT CAPDEVILA
Operació Mercuri

CELESTINO CORBACHO
Motxilles Diputació de Bcn

ENRIC MILLO
Cas Pallerols

ALÍCIA ALEGRET
Cas Innova

LLUÍS RECODER
Cas Palau

JORDI TURULL
Cas Palau

XAVIER CRESPO
Cas Crespo

FELIP PUIG
Cas Adigsa

FERRAN FALCÓ
Cas Adigsa

ANTONI FDEZ. TEIXIDÓ
Màfia georgiana

deixa la decisió d'imputar-lo o no per tràfic d'influències en mans del Tribunal Suprem. En el marc de l'*operació Mercuri* també es va registrar el despatx de Montserrat Capdevila -tinent d'alcalde d'Economia i diputada socialista des de 2006- a l'Ajuntament de Sabadell. Capdevila, però, no ha estat imputada.

Casos convergents

És a la bancada convergent on s'asseuran el major nombre de diputats afectats per sospites de corrupció. Oriol Pujol, president del grup parlamentari de CiU durant la legislatura passada, és investigat pel cas *Campeón*, una trama de presumpta concessió de subvencions o adjudicacions irregulars

d'estacions d'ITV a canvi de comissions a càrrecs públics. Segons la instrucció, Pujol s'hauria lucrado amb la xarxa, a la qual hauria beneficiat amb els "moviments oportuns" per afavorir-ne els projectes. El diputat per Girona Xavier Crespo és el protagonista del cas que porta el seu nom i que es va saber durant la legislatura passada. U-

na auditoria de la Sindicatura de Comptes revelava que Xavier Crespo i la seva dona van percebre més de 200.000 euros de manera irregular de l'empresa Centres Mèdics Selva Maresme entre els anys 2000 i 2005, inclòs un sou opac que afegia a la seva remuneració per ser alcalde de Lloret de Mar.

> La desena legislatura del Parlament de Catalunya després de la transició començarà la setmana vinent amb una cambra on estaran representats, amb major o menor intensitat, alguns dels principals escàndols que han sacsejat la política del país durant la darrera dècada. Els grups de CiU, PSC i PP acaparen les diputades que han vist el seu nom vinculat a casos de corrupció. També entre els seus escons, s'hi asseuran algunes de les grans protagonistes de les retallades antisocials de la legislatura passada i les responsables que, de moment, no s'hagi investigat l'emissió de participacions preferents per part de La Caixa o les diverses irregularitats detectades a la sanitat catalana.

, estirant del fil

El 2005, l'aleshores president de la Generalitat, Pasqual Maragall, va acusar CiU de cobrar comissions il·legals a través de l'adjudicació d'obra pública. La frase "vostès tenen un problema i aquest problema es diu 3%" seria el detonant de l'obertura d'una investigació que encara s'arrossega. És el cas *Adigsa*, en què s'acusa la federació conservadora d'embutxacar-se comissions de fins el 20% durant el pujolisme amb l'adjudicació de contractes d'aquesta empresa pública, que en aquell moment depenia del Departament de Medi Ambient i Obres Públiques, encapçalat per l'actual titular d'Interior, Felip

La desena legislatura del Parlament de Catalunya des de la transició arrencarà sota sospita

Puig. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) haurà de decidir, prou properament, si imputa Ferran Falcó, diputat des de 2010 i president d'Adigsa (2002-2004) en el moment dels fets. Puig s'ha vist esquitxat per l'escàndol, però no ha estat imputat.

Josep Maria Pijuan, jutge instructor del cas *Palau*, va trobar indicis clars de finançament irregular de CDC a través dels pagaments que feien empreses constructores a l'entitat cultural i que, posteriorment, acabarien a les arques de la formació. A canvi, sempre segons la versió judicial, les companyies eren premiades amb l'adjudicació de projectes de gran magnitud, un dels quals seria el pavelló poliesportiu PAV3 de Sant Cugat del Vallès, construït per Ferrovial. L'equip de govern municipal que va contractar la constructora estava encapçalat per Lluís Recoder, aleshores alcalde i actualment conseller de Territori i Sostenibilitat en funcions, mentre que el gerent local era Jordi Turull. Ambdós són diputats electes de CiU. Per acabar amb els escàndols convergents, cal citar Antoni Fernández Teixidó, exconseller d'Indústria i representant paradigmàtic de l'anomenat sector negocis de CiU.

Segons l'Audiència Nacional espanyola, el gener de 2005, el parlamentari va subscriure un contracte amb Malchas Tetruaschvili, presumpte cap de la màfia georgiana a l'Estat espanyol, a través del qual s'embutxacava més de 8.000 euros mensuals.

PSC i PP no se n'escapen

El socialista Celestino Corbacho és l'únic exministre que ocuparà un escó a la cambra catalana. A banda de les mesures antisocials que va tirar endavant quan era el titular de Treball del govern de Zapatero (reforma laboral, enduriment dels requisits per cobrar els 420 euros de prestació un cop esgotat l'atur...), és un dels expresidents de la Diputació de Barcelona esquitxats pel cas de les *motxilles*, els sobreesos que es pagaven a determinats alts càrrecs i que, entre el 2000 i el 2008, van suposar una despesa d'almenys 1,3 milions d'euros. A finals d'octubre, la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat va declarar il·legals les *motxilles*. Als escons del PP, s'hi asseuà Enric Millo, que, quan era membre d'Unió, va estar imputat pel cas *Pallerols*, de presumpte finançament irregular del partit democratacristià a través de fons destinats a la formació d'aturades. Un informe de la Guàrdia Civil indicava que Millo havia cobrat més de 40.000 euros de l'empresari Fidel Pallerols, però, el gener de 2008, el TSJC va arxivar la causa contra el polític. Finalment, la també popular

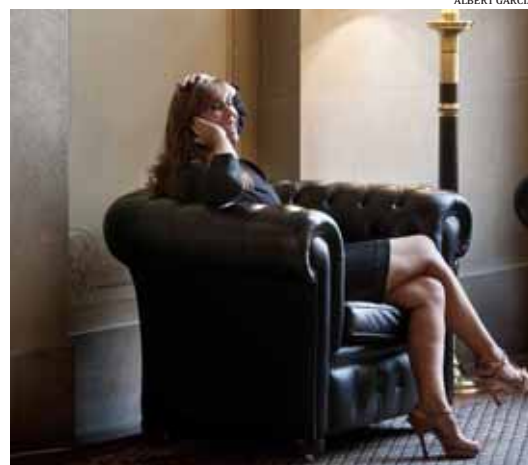
L'operació Mercuri és el darrer torpede que ha esclatat contra la malmesa credibilitat de la partitocràcia tradicional catalana

Alicia Alegret està acusada per la CUP de Reus d'haver fet contractar pel hòlding municipal Innova -epicentre d'una de les grans martinagales de la sanitat catalana- una persona que només va estar treballant a la seu local del PP. Per tot plegat, es pot afirmar que la desena legislatura del Parlament de Catalunya des de la Transició arrencarà sota sospita.

Parlamentàries 'retalladores' i corporativistes

Als 135 escons de l'hemicle, s'hi asseuran *insignes retalladores*, començant pel president del govern en funcions Artur Mas i la presidenta del PP Alicia Sánchez Camacho, que va secundar la pràctica totalitat de les tisorades durant la legislatura anterior. Entre els consellers i les conselleres en funcions, destaquen Irene Rigau, responsable de les retallades en l'ensenyament públic; Felip Puig, que des d'Interior ha avalat la brutalitat sense control de la Brigada Mòbil (BRIMO) dels Mossos; Josep Lluís Cleries (Benestar), implicat en els canvis en la Renda Mínima d'Inserció (RMI) que han perjudicat milers de persones, i Lluís Recoder (Territori), que va apostar per Eurovegas i ha privatitzat l'empresa pública Aigües Ter-Llobregat (ATLL). També és diputat Antoni Castellà, secretari d'Universitats que defensa la supressió de les eleccions als rectorats i l'increment de les taxes que paguen les estudiants.

L'emissió de participacions preferents per part de La Caixa va quedar fora del Parlament per una pinça CiU-PP, en què van tenir un paper clau el convergent Jordi Turull i Sánchez Camacho. La comissió sobre la gestió de la sanitat, presidida per Lluís Coro-

ALBERT GARCIA

minas (CiU), va quedar desactivada abans de començar per l'avançament electoral. En tot cas, la *sociovergència* va tirar de corporativisme per vetar determinades compareixences, tot i que no va ser el cas de la de Marina Geli, exconsellera i encara diputada, que en el seu pas pel govern es va estalviar donar explicacions de les irregularitats que va detectar la Sindicatura de Comptes al Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM). Altres noms polèmics són la convergent Meritxell Roigé, que es va oposar radi-

calment a la dació en pagament al ple de 2011 en què CiU, PSC i PP es van negar a tramitar-la; les *peperes* Marisa Xandri, que va declarar al Parlament que les persones immigrades rebien més ajuts i això "perjudica els d'aquí", i Maria José García Cuevas, que va avalar el coronel Alamán Castro, que havia defensat una intervenció de l'exèrcit a Catalunya per evitar la independència, i el socialista Àngel Ros, que s'ha oposat a obligar l'Església a pagar l'IBI, entre d'altres.

Nou membres de les Corts valencianes i un parlamentari de les Illes estan imputades

Fins la setmana passada, 10 de les 55 diputades del PP a les Corts valencianes estaven imputades per corrupció. La condemna a Pedro Àngel Hernández Mateo per falsedat documental i prevaricació en l'adjudicació dels serveis de recollida de residus de Torrevella quan era alcalde ha rebaixat la xifra a nou. Són Rafael Blasco pel cas *Cooperació*, que investiga el presumpte desviament de sis milions d'euros destinats a projectes a països del Sud en benefici propi; Ricardo Costa, Vicente Rambla, David Serra, Milagrosa Martínez, Angélica Such i Yo-

landa García, totes acusades en el suposat finançament il·legal del PP a través de la trama Gürtel; i Luís Díaz-Alperi i Sònia Castedo, esquitxades pel cas *Brugal*, que pretén aclarir els indicis de corrupció en l'adjudicació de contractes per a la recollida d'escombraries a diversos municipis d'Alacant. A més, l'expressident autonòmic Francisco Camps, que encara és diputat, va ser declarat "no culpable" en el cas *dels vestits*, mentre que el també parlamentari Jorge Bellver va ser absolt d'un delicte de prevaricació.

La situació a les Illes és ben diferent. Després d'anys amb parlaments on s'amuntegaven les imputades, aquesta legislatura només hi ha el cas de Pere Rotger (PP). Fa un mes, el jutge Castro el va acusar pel cas *Over Marketing*, que investiga els 3,5 milions en adjudicacions de les administracions balears a aquesta empresa, amb la sospita que va ser contractada a dit i una part dels diners van servir per pagar les campanyes del PP dels anys 2003 i 2007. L'11 de desembre, Rotger va dimitir del seu càrrec de president de la cambra però manté l'escó de diputat,

, impressions

Albert Sales i Campos · Professor de Sociologia de la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

NÚRIA GÓMEZ

Tertúlies i classes populars: una percepció de la realitat necessàriament oposada

Després de les eleccions del 25-N quedo embadalit sentint com els mateixos tertulians i tertulianes que discutien si CiU assoliria la majoria absoluta o es quedaria a les portes, cerquen explicacions a la patacada electoral de la dreta catalana. Es tracta dels mateixos opinòlegs i opinòlogues que es van esmerçar a centrar l'atenció prèvia a les eleccions en el debat sobiranista fent el joc a la messiànica campanya d'Artur Mas que pretenia capitalitzar la "voluntat d'un poble per fer-ho possible". Les tertúlies dels mitjans públics catalans i espanyols, així com les de les emissores de Can Godó, van girar al voltant del significat del pronom feble "ho" que el Sr. Mas, conscient que CiU no podia abandonar radicalment la ambigüitat nacionalista en la que tant còmode s'ha sentit sempre, va deixar a l'aire.

Els resultats electorals demostren que la realitat del país és molt més complexa que la que s'observa des dels pulpits mediàtics. Sense entrar en els molts debats i lectures partidistes d'aquests dies, sembla que l'eix social i la preocupació de la ciutadania per les polítiques públiques pesa força més del que alguns esperaven i que l'estelada convergent no ha estat capaç de tapar les retallades i el seu impacte en la vida quotidiana de les persones.

I és aquí on em desmarco dels anàlisis electorals per remarcar un fet que no per conegut deixa de passar desapercbut. Els tertulians i tertulianes que circulen d'una televisió a una altra i d'emissora de ràdio en emissora de ràdio no necessàriament obliden el pes de

l'eix social per una conspiració mediàtica dirigida a reforçar la campanya convergent ni per la pròpia selecció, ideològicament esbiaixada, de les persones que participen en els programes de tertúlia. Hi ha raons molt més naturals, si se'm permet utilitzar aquest terme. La fórmula de les tertúlies i dels opinadors i opinadores "en nòmina" és molt pràctica per als mitjans. Unes quantes persones amb capacitat oratòria omplen hores i hores d'emissió comentant tots els temes d'actualitat. Evidentment, no poden ser expertes en tots els temes d'actualitat però han de justificar la seva presència a la taula (i els seus honoraris) i, per tant, es llencen a deixar anar sentències contundents que, expressades amb la seguretat que donen moltes hores de vol mediàtic, es converteixen en veritats només contestades per altres tertulians que gasten la mateixa actitud. Fer de les tertúlies un complement, gens menyspreable, als ingressos habituals es converteix en un incentiu més que raonable per no quedar-se mai callat i per ser polèmic en la justa mesura que faci del tertulià de torn un producte atractiu però que no sigui incòmode. La font d'informació dels "todólogos" (manllevant el terme de Carlos Taibo) no és, doncs, l'observació de la realitat social sinó, per força i per economia del temps, els propis mitjans de comunicació, en una espiral endogàmica que no necessàriament reflecteix el que preocupa a la gent "corrent".

En segon lloc, aquestes opinòloges i opinòlegs, un grup de gent endogàmica que tan bé afirma conèixer la realitat social que els

envolta, pertanyen a professions i estrats socials molt concrets. El 80% de la plantilla està formada per periodistes (amb càrrecs presents o passats d'alta responsabilitat, influència i remuneració), expolítics i professors i professors d'universitat (amb carrera consolidada, plaça assegurada i salari més que respectable), completant l'equip algun notari, escriptor, advocada o enginyer. No poso en dubte els assoliments professionals d'aquestes i aquests líders d'opinió. Però el cert és que la nostra societat té poc de meritocràtica i que l'origen social de la "classe de serveis" (en paraules de John Golthorpe) o dels professio-

nals d'alta qualificació està clarament esbiaixada i que els seus cercles de relació propers no són, precisament, els que més directament estan patint les conseqüències de les polítiques antisocials de la dreta catalana.

Sense voluntat d'ofendre les més que probables excepcions, la capacitat d'empatitzar dels éssers humans és força limitada i es fa complicat que persones amb una renda assegurada (molts i moltes viuríem un mes amb el que un tertulià de TV3 cobra per participar a tres programes) i amb un entorn social que pateix la crisi d'una manera que poc té a veure amb la situació d'una família desnonada,

una llar perceptora de la renda mínima (o experceptora de la renda mínima atesa la política aplicada en la matèria pel govern convergent), o una persona aturada a qui se li està acabant la prestació i no té estalvis ni patrimoni. L'allunyada realitat de part de les elits mediàtiques i polítiques d'aquest país respecte el que es viu al carrer fa que hagin viscut en la il·lusió que era possible tapar-ho tot amb el debat sobiranista i ara, amb els resultats davant dels nassos, se n'adonen que, malgrat el silenci mediàtic, existeix un debat sobre la futura cohesió social de Catalunya que no són capaços d'abordar amb el rigor necessari.

Fèlix Pardo · Membre del projecte Democràcia Econòmica
 opinio@setmanaridirecta.info

Les cooperatives: un mitjà necessari per a l'emancipació econòmica

La democràcia política ha fet fallida pel que fa al control social de l'economia i dels mercats financers. Hem arribat a un punt en el qual el capitalisme ja no satisfà les necessitats de les persones, sinó que aquestes satisfan les necessitats d'aquest sistema econòmic, substituint qualsevol altra consideració de la vida social. Per aquesta raó, l'àmbit crític des del qual es pot avançar més avui en dia en el camí dels ideals polítics del progrés social –la llibertat, la igualtat i la justícia social–, no és ja l'àmbit polític sinó l'àmbit econòmic i, en concret, l'àmbit laboral. Hem de concentrar tots els esforços, pel que respecta a la gent d'esquerres, en la democratització de les empreses, perquè el treball és el més important factor de canvi social. Car en els llocs de treball és on s'efectua l'explotació i alienació econòmica i on es reproduïxen les desigualtats socials. Per a fer-ho, no cal ja una revolució, ni tan sols cercar alternatives imaginatives des de fora del sistema capitalista. Amb les lleis i institucions existents, amb les organitzacions i experiències que ja tenim podem fer esclatar el capitalisme des de dins. Només cal fer una aposta decidida per la democràcia econòmica que troba en les cooperatives la seva màxima expressió.

Les empreses cooperatives que representen una esmena a la totalitat del capitalisme són aquelles organitzacions gestionades democràticament pels treballadors que tenen com a objectiu principal l'interès social i no ja el lucre.

Dit això, vull plantejar un problema no mancat de polèmica. Les cooperatives no garanteixen, pel simple fet de la seva definició, el model d'empresa autogestionada i democràtica. Això s'ha de demostrar amb fets i no amb paraules. Veig, com a mínim, dos perills per assolir aquesta condició: primer, pel que fa a l'Assemblea General, l'assembleisme

com a forma ideològica i no com a experiència laboral, que pot arribar a convertir-se en una escola de demagogs, la qual cosa pot impedir el procés de transformació permanent que demana una organització cooperativa si efectivament vol ser una empresa autogestionada i democràtica. Cal baixar la praxi cooperativa al nivell dels treballadors i dels socis cooperatius, a fi d'evitar que romanui únicament en el nivell dels directius.

Segon, pel que fa al Consell Rector, la manca de formació dels seus membres, en particular dels directius, llevats dels de les grans corporacions o cooperatives de gran dimensió o ja prou consolidades. Per poder dur a terme una

gestió professional que doni respostes als reptes del mercat i afronti amb èxit les condicions de risc, els directius de les cooperatives no només han de tenir una formació equivalent als empresaris professionals, sinó també un model de direcció força consistent per no imitar les pràctiques de les societats mercantils o fins i tot no fugir cap a aquestes societats.

No obstant això, en un moment històric com l'actual, en el què les polítiques econòmiques ultraliberals aposten per la competitivitat i la desregularització del mercat com a única sortida de la crisi econòmica, les cooperatives demostren que hi ha una alternativa real i factible al capitalisme, en

la mesura que són empreses que es gestionen democràticament amb un alt grau d'eficiència. Les cooperatives són, verament, el mitjà necessari per a un efectiu control de l'economia per part dels treballadors i, a la fi, la realització de l'ideal de l'emancipació econòmica. A més, està prou documentat que la creació de llocs de treball de part de les cooperatives no comporta la limitació o pèrdua de drets laborals, mentre que quan els governs actuals incentiven l'ocupació amb beneficis fiscals o subvencions a les empreses mercantils, en el context d'una crisi econòmica o d'una reforma laboral, s'acaben retallant aquests drets laborals i, fins i tot, els drets socials.

SOL UNDURRAGA

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, baixos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

El feixisme és aquí

Àlex Casademunt Monfort, Cerdanyola

Si entenem –com ho han fet pensadors liberals tan importants com Bentham o Mill– que la democràcia també és la protecció dels drets d'una minoria davant d'una majoria, per a evitar que una voluntat majoritària acabi –políticament o físicament– amb els que no en formen part, llavors, només ens queda interpretar la voluntat del ministre Wert, en relació a la llengua catalana, com la voluntat autoritària d'acabar amb una cultura i una identitat minoritàries.

La vergonya del consistori

Elvira Vidal Navarro, Esparreguera

Que la situació actual és tremendament difícil ja ho sabem. Que cal fer ajustos dolorosos, ja ho patim. Que tots som responsables, ja s'encarreguen de recordar-nos-ho. Però, com és de difícil la situació? Quan de dolor hem de suportar? Qui assumeix la responsabilitat?

Per a l'ajuntament d'Esparreguera i, en especial, per al seu alcalde, el Sr. Joan-Pau Udina i Tormo, aquestes preguntes tenen resposta. La seva política porta el segell de fer patir els ciutadans més febles, als que també representa, les penalitats més tristes i obscures que pot suportar una persona; l'oblit més absolut d'aquells que tenen l'obligació de representar-los.

Al seu programa electoral no sortien les últimes actuacions tals com: augmentar les mensualitats de la residència de gent gran, acomiadar personal docent i laboral de les escoles bressol i un llarg liti de decrets adornats, com no, per un increment de la seva remuneració com alcalde perquè, sembla ser, l'home creu que s'ho mereix.

Ja veieu, gent gran i bebès, entre d'altres, pagaran la seva justa minuta perquè pel que està vist no són persones que mereixin la seva política. Al cap i a la fi, per al Sr. Udina només són essers que utilitzen bolquers i expulsen babes, oi?

Quedi constància aquí, públicament, que els seus actes diuen molt d'ell com alcalde, però més com a persona, i que serà ell i sols ell el responsable de tot allò que pugui passar derivat de la seva política. I així ho exigirem els ciutadans d'Esparreguera que veiem com sentència de mort l'estat del benestar que tant d'esforç ens ha costat. Gaudeixi dels seus honoraris, Sr. Udina!

. EDITORIAL

La mentida i el cas Ester Quintana

Felip Puig va dir, el 15 de novembre, que no s'havia fet cap intervenció policial al passeig de Gràcia de Barcelona, on a les 20:48h del dia de la vaga general va ser greument ferida Ester Quintana. El 3 de desembre, va matisar que sí que s'havia fet una intervenció, però que només s'havien llançat dues salves sense projectil. El 7 de desembre, el Departament d'Interior va haver d'admetre -després de la publicació d'un vídeo del col·lectiu SICOM- que també s'havia llançat un projectil de precisió, però que s'havia fet a les 21:20h. Un nou vídeo revelador i el testimoni d'un agent de la Brigada Mòbil apunten clarament a l'autoria policial de les ferides de Quintana i permeten ubicar amb precisió el tret fatal a les 20:48:35 d'aquell dia. Què farà ara el conseller? Dimidirà? Buscarà un cap de turc? La versió oficial

dels fets del 14-N no són més que una metàfora del mandat convergent al capdavant dels Mossos. Puig ha forçat la realitat amb la pretensió de vendre com a veritat afirmacions que eren objectivament falses. El desallotjament de la plaça Catalunya, les càrregues del 29-M, la cacera de bruixes a Internet... Mentides, mentides, mentides. La conseqüència de tot plegat és que el conseller ha legitimat un *modus operandi* dins el Departament d'Interior que ara li ha esclatat a la cara. L'efecte bumerang ha fet que els comandaments ocultessin informes i ell acabés mentint en seu parlamentària. La batalla entre comissaris i comissaris polítics està servida, però és secundària. El que és autènticament rellevant és saber la veritat i fer justícia -tot i que no serà reparadora de res- amb Ester Quintana.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana engeguem la promoció de Nadal de la DIRECTA. A la pàgina 14 d'aquest exemplar, hi trobareu la postal que convida a regalar la DIRECTA per Nadal. És un regal que dura tot l'any i que resulta molt més útil i instructiu que qualsevol de les novetats electròniques que apareixen cada any als aparadors. A més, si us hi fixeu, veureu el que serà el nou logo de la DIRECTA a partir del gener de 2013. Com ja sabeu, l'any que ve sortim amb un nou disseny i un canvi en les seccions del setmanari. Així mateix, també hem canviat el logo, dins un procés que estem iniciant de millora de la nostra imatge corporativa. Aquesta setmana, doncs, fem aquest petit avançament i us mostrem el nou logo. El que han fet les dissenyadores, a les quals estem molt agraïdes, és inserir la fletxa del logo antic -que representa el moviment, l'acció- dins la *d* i convertir la lletra en majúscula, com dient que ja hem assolit la majoria d'edat, que ja som grans. A partir d'ara, aquest símbol ens representarà i, quan el veieu imprès en algun lloc, podreu saber que la DIRECTA hi està ficada. Fins la setmana que ve, que és la darrera de l'any. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Periodisme de cafè amb llet

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

M'agrada el periodisme de *Cafèambillet*. M'agrada, en primer lloc, per un motiu fútil. El seu nom m'evoca moments feliços en èpoques ja pretèrites. Quan el diumenge, recent llevat, em calçava el primer que trobava per baixar al quiosc, comprar un o més diaris i llegir-los concentrat, mentre esmorzava amb un cafè amb llet que es podia estirar

durant hores. Probablement, la raó d'aquell plaer fugit es degui a una conjunció de variables: jo no em feia tantes preguntes i els diaris en responien més. I millor. Sobretot, però, m'agrada *Cafèambillet* perquè el seu és periodisme pur i en essència. Control del poder i denúncia dels abusos. Els seus vídeos tenen una posada en escena espartana, casolana, fins i tot aparentment inofensiva. Però el seu missatge és directe, clar, punyent. No admet distraccions. Contrastat i coneixedor i, a

la vegada prou pedagògic. Sense servilismes, amb vocació de servei públic. M'agrada perquè posen nerviosos aquells que no haurien de viure tranquils. I perquè les denúncies i/o les injustes condemnes a la carta, tal com succeïa abans amb les grans capçaleres, no esporugueixen, sinó que es reconverteixen en pas ferm per tirar endavant. En senyal d'independència i fortalesa i no de vergonya. M'agrada el periodisme de cafè amb llet. I trobo a faltar, encara avui, cada diumenge al matí, aquella il·lusió de baixar al quiosc.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - audiovisuals@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou i Marc Font Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borras Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ i SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La ultradreta i l'espanyolisme es manifesten junts en defensa de la Constitució | PÀG. 8

Hospitals en lluita contra les retallades i la privatització de la sanitat | PÀGS. 9 A 11

Ester Quintana va ser ferida per una bala de cautxú disparada pels Mossos | PÀG. 12

EDUCACIÓ · EL FUNDADOR DE LA COMPANYIA VA SER APARTAT PER BENET XVI PER VIOLAR MENORS DURANT DÈCADES

Els Legionarios de Cristo inauguren una escola per a l'elit econòmica barcelonina

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

La congregació religiosa dels Legionarios de Cristo va inaugurar oficialment la seu de la Highlands School Barcelona a Esplugues de Llobregat a finals de novembre amb la benedicció del bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Aquest és un dels dos centres escolars que té el grup catòlic i conservador a Catalunya -l'altre és el col·legi Reial Monestir de Santa Isabel, al barri barceloní de Sarrià- i està ubicat al barri de Ciutat Diagonal, seguint l'estratègia de l'organització religiosa d'obrir centres educatius a zones adinerades. A Ciutat Diagonal,

Políticament, es considera que el grup se situa més a la dreta que l'Opus Dei

nal, el tàndem PP-CiU guanya totes les eleccions; a les darreres municipals, sumaven un 75% dels vots, el percentatge més alt al municipi. En aquesta escola, que compta amb 19.000 metres quadrats per a 300 alumnes, amb piscina coberta i pistes de tennis i pàdel, entre altres equipaments, la família i el catolicisme són l'eix transversal del projecte educatiu.

La propaganda de Highlands School Barcelona afirma que és l'únic col·legi catòlic, privat i trilingüe a Barcelona. També seria un dels centres educatius privats que es beneficiarien econòmicament de la reforma educativa del ministre Wert, ja que separa nens i nenes a les classes -perquè, segons afirmen, és una "característica avantguardista dels millors models educatius"- i perquè l'educació infantil s'imparteix en anglès en un 60% i en castellà en un 40% -el català es va introduint a la primària en un 15%.

Highlands School Barcelona pertany a la xarxa internacional educativa dels Legionarios de Cristo, que compten amb 150 escoles, quinze universitats i 75 instituts d'educació superior a disset països. L'estructura dels Legionarios de Cristo a l'Estat espanyol es consolida a partir de la Universitat Francisco de Vitoria de Madrid, nou col·legis a diverses ciutats, una desena de fundacions i campanyes caritatives i dues publicacions.

'Millonarios de Cristo'

La congregació dels Legionarios de Cristo es va crear el 1941 a Mèxic i feia 50 anys que tenia presència a l'Estat espanyol, gràcies al general Franco, sense que ningú no en parlés gaire. Però, l'any 1997, es van conèixer les relacions que mantenia l'organització amb la milonària espanyola Alicia Koplowitz. A Mèxic, l'orde religiosa també és

El bisbe de Sant Feliu durant la inauguració de Highlands School Barcelona

coneguda amb el nom de *Millonarios de Cristo* per la seva relació amb els cercles de poder. L'any

2006, el fundador, Marcial Maciel, va ser apartat de la vida pública per Benet XVI per haver violat

menors durant dècades; cap tribunal penal no va actuar. Enguany, set sacerdots estan sent investigats internament, també per abusos sexuals.

Políticament, es considera que el grup se situa més a la dreta que l'Opus Dei, amb el qual es disputaven els ministres durant l'era Aznar. Entre les seves principals seguidores, hi havia l'alcaldeessa de Madrid Ana Botella i els exministres del PP José María Michavila i Ángel Acebes. Aquest sector del PP va obrir camins als Legionarios de Cristo, que, des de l'any 2000, es van expandir i enfortir. Els escàndols d'abusos sexuals van provocar l'allunyament públic d'alguns membres del PP i l'apropament cap a espais igualment catòlics i conservadors com Comunitat i Liberación.

Educar per governar

Legionarios de Cristo és una congregació religiosa que té la missió d'educar líders polítics i econòmics i que, discretament, ha fet ombra al poderós Opus Dei. El periodista José Manuel Martínez de Velasco, al seu llibre *Los Legionarios de Cristo: El nuevo ejército del Papa*, afirma que el grup religiós considera l'infant com el pilar del canvi de l'estructura moral i social. La seva tasca és

"callada i discreta" i "es va infiltrant als cercles de poder i de les finances perquè són els que marquen el seu ritme al món". El sistema educatiu dels Legionarios de Cristo vol "fabricar i potenciar nous líders, una nova classe empresarial, un nou tipus de professionals, educats, seriosos, reservats i cordials, però fermes en la defensa d'uns valors i unes estructures que responguin a la doctrina

més tradicional i conservadora de l'Església catòlica, especialment en els temes família i sexualitat, valors fonamentals transmesos i practicats amb una fidelitat gairebé dogmàtica als seus centres educatius". Segons la periodista mexicana Sanjuana Martínez, l'objectiu principal dels Legionarios de Cristo és expandir el seu model conservador a les elits dominants i, a Mèxic, ja ha produït les generacions que avui dominen el país.

, així està el pati

POLÍTICA • LA MANIFESTACIÓ ORGANITZADA PER LA PLATAFORMA D'ESPANYA I CATALANS REUNEIX 3.000 PERSONES A BARCELONA

La defensa de la Constitució agermana de nou l'espanyolisme i la ultradreta

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

Dijous 6 de desembre, passat el migdia. A les turistes habituals que omplien el carrer Ferran i la Rambla de Barcelona, s'hi sumaven els milers de persones que acostumen a passejar pel centre de Barcelona durant aquesta jornada festiva pre Nadal. Entre la gentada, sobresortia una bandera ultra: la de la creu de Sant Andreu. La portava un dels nou *skinheads* que passejaven els seus caps rapats i les seves botes i jaquetes *bombers* amb adhesius neonazis entre la multitud, sense trobar destorbs com les identificacions policials, després de participar a la manifestació per la unitat d'Espanya organitzada per la plataforma D'Espanya i catalans.

La manifestació va permetre que els sectors ultradretans poguessin exhibir la seva ideologia al cor de Barcelona

Poc abans, prop de 3.000 persones havien marxat entre les places d'Urquinaona i de Sant Jaume per acabar reivindicant la unitat d'Espanya a les portes del Palau de la Generalitat, una de les poques manifestacions a favor de la Constitució espanyola que ha viscut la capital catalana amb motiu del dia que commemora la seva promulgació. I, com ja va passar el 12 d'octubre d'enguany, l'acte va permetre que els sectors ultradretans poguessin exhibir la seva ideologia al cor de Barcelona i els grups constitucionalistes no van tenir cap problema per anar de la seva mà. Ho demostrava la quinzena de caps rapats que, tot i que no eren representatius de la majoria de manifestants, van poder marxar amb elles sense rebre cap mostra de rebuig.

Tampoc van tenir impediments per sumar-se a la marxa determinats dirigents de PxC, com el secretari general, Robert Hernando,

Joves amb simbologia nazi als carrers de Barcelona durant la marxa espanyolista del 6 de desembre

el membre de la direcció del partit i exmilitant del PP Joan Garriga o el vicepresident de les joventuts, Carlos Oliva. La formació havia anunciat la seva adhesió a la manifestació amb un comunicat, tot i que l'organització de l'acte afirma que no n'estava al corrent. "Donem per adherida una entitat quan ens envia un correu i no n'hem rebut cap d'aquest partit", havia explicat Manel Parra -cap de D'Espanya i catalans- dos dies abans de la manifestació. Amb tot, segons Par-

ra, "tothom hi és benvingut si respecta l'esperit de la convocatòria; el carrer, Catalunya i Espanya són de tots".

Menys gent que el 12-0

Així doncs, es va repetir la imatge que es va viure el 12 d'octubre, quan l'entitat es va donar a conèixer omplint la plaça de Catalunya. Llavors, Alicia Sánchez-Camacho i Albert Rivera van coincidir amb Josep Anglada. El 6 de desembre, el PP i C's van tornar a anar de la mà

de PxC, tot i l'absència d'Anglada i de Sánchez-Camacho, que va cedir la representació del PP a Alberto Fernández-Díaz. Sí que va repetir Rivera, de C's. Tampoc no es van reproduir les escenes d'ultradretanes mostrant la seva parafernàlia ultra sense embuts, com va passar al final de la concentració del 12-0.

Així doncs, a la manifestació del dia 6, s'hi van veure càrrecs polítics de menys pes, menys símbols ultres i també menys gent que

el 12-0. Tot i que va aconseguir una imatge impactant de moltes banderes espanyoles davant de la Generalitat, que molts diaris conservadors de Madrid van reproduir l'endemà, la convocatòria no va aconseguir omplir la plaça de Sant Jaume: el centre va quedar ple, però la zona més propera al carrer Ferran estava pràcticament buida. Al final de l'acte, Parra, que ha causat discrepàncies dins l'entitat espanyolista pel fet d'haver donat suport al PP públicament a les darreres eleccions del 25-N, va declarar: "L'objectiu no era fer una gran mobilització, sinó fer un senyal".

L'esperit d'ambdues convocatò-

Algunes manifestants van increpar les concentrades en defensa de l'escola en català a la plaça de Sant Jaume

ries, l'oposició a l'independentisme, sí que es va mantenir invariable, aliè al fet que el 12-0 reivindica una idea de raça i el 6-D una Constitució. Per sobre d'un patriotisme constitucional o essencialista, la majoria de manifestants del 6 de desembre semblaven més aviat inspirades en la selecció espanyola de futbol. Ho feien pensar pancartes que feien referència a *la Roja* o càntics com "Yo soy español, español, español".

Picabaralla a la plaça Sant Jaume

També corejaven "Mas, cabrón, España es tu nación". Ho van cridar desenes de concentrades durant una bona estona a les portes del Palau de la Generalitat, envoltat de tanques i d'antidisturbis. Abans d'això, algunes manifestants havien entrat a la plaça de Sant Jaume increpant les catalanistes que s'hi havien concentrat en defensa de l'escola en català. En aquest cas, les protagonistes de les escenes no van ser caps rapats, sinó manifestants que, aquestes sí, eren representatives de la majoria de persones concentrades.

Els sectors neofeixistes reivindiquen una nació essencialista i aprofiten el pont per reforçar lligams

La vostra Constitució és caduca; Espanya és eterna és el lema que van penjar les activistes del Casal Tramuntana a diversos indrets de Barcelona com, per exemple, els antics cinemes Laietana, hores abans que la manifestació espanyolista del 6-D hi passés per davant. Tot i que algunes persones membres del Tramuntana, com l'exneonazi Alejandro Fernández, es van afegir a la

manifestació, d'aquesta manera, l'entitat es distanciava de la reivindicació de la carta magna i hi contraposava una idea feixista de nació. Ja ho va fer el 12 d'octubre, quan sí que es va sumar a la concentració a la plaça de Catalunya amb una gran pancarta que proclamava *Catalanitat és hispanitat* i repartint fulletons que es referien a Espanya amb el terme falangista d'*unidad de destino*.

L'entitat germana del Tramuntana a Castelló, Proyecto Impulso, va fer el mateix. De fet, aquests dos grups que han importat el neofeixisme als Països Catalans van aprofitar el pont de la Constitució per reforçar lligams: l'alberg de Tivissa, a les Terres de l'Ebre, va allotjar una trobada dels dos casals entre els dies 7 i 9 de desembre.

SANITAT · QUATRE DOCUMENTS DESVETLLEN EL 'MODUS OPERANDI' UTILITZAT PER OBTENIR CONTRACTES

El cavall de Troia de Ramon Bagó i el Grup Serhs a l'Hospital de Mataró

Albano Dante Fachín
redaccio@setmanaridirecta.info

La trajectòria que ha permès que l'expolític convergent Ramon Bagó creés un imperi empresarial gràcies als contractes amb l'administració pública cada cop és més fosca, o més clara, depèn de com es miri. Uns documents als quals han tingut accés la revista *Cafèambliet* i aquest setmanari deixen al descobert els estrets lligams existents entre l'activitat de Bagó com a gestor públic i com a empresari.

El 1993, Ramon Bagó ocupava càrrecs importants a l'empresa pública Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) i era president de la seva filial C Gest

La periodista d'*El País* Antia Castedo va definir la maniobra de Ramon Bagó i el Grup Serhs al Consorci Sanitari de Mataró com "un cavall de Troia". La metàfora està ben trobada, la idea és descriure els fets que van permetre que el Grup Serhs aconseguís el contracte de cuina de l'Hospital de Mataró, fets que queden perfectament dibuixats als quatre documents.

Primer pas: l'oferta

El 5 d'agost de 1993, Ramon Bagó ocupava càrrecs importants a l'empresa pública Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) i era president de la seva filial C Gest. A la vegada, Bagó continuava treballant al Grup

Serhs, fundat per ell mateix. Doncs bé, aquell 5 d'agost, Ramon Bagó va presentar una "oferta per gestionar el Consorci Sanitari de Mataró" a l'alcalde de la ciutat, el socialista Manel Mas. La idea era que C Gest, presidida per Bagó, s'ocupés dels aspectes més importants de la gestió de l'hospital, entre ells, la contractació de serveis. Una feina que s'havia de fer "amb autoritat professional, tècnica i moral, mantenint i millorant la qualitat del servei a l'usuari", segons es pot llegir als documents esmentats.

Segon pas: el pacte

Les coses van anar ràpid. Menys d'un mes més tard, el 2 de setembre de 1993, l'alcalde de Mataró i Ramon Bagó van signar un contracte que atorgava plens poders de gestió a C Gest, presidida per Bagó, que es va fer amb el control efectiu de totes les decisions que es prenia a l'Hospital de Mataró. D'aquesta manera, la gestió del Consorci de Mataró va ser adjudicada sense concurs.

Davant d'això, diferents membres del comitè d'empresa van posar el crit al cel. Denunciaven, per exemple, que l'empresa presidida per Bagó no tenia prou experiència perquè s'havia constituït pocs dies abans que es presentés la seva oferta. Davant el recel del comitè d'empresa, l'alcalde Manel Mas va dir, referint-se a la contractació de l'empresa presidida per Ramon Bagó: "Qui paga és la Conselleria de Sanitat i hem d'assumir les seves directrius". En aquell moment, el conseller de Sanitat era l'actual alcalde de Barcelona, Xavier Trias, company de partit de Bagó.

Tercer pas: últims preparatius

A partir d'aquí, Ramon Bagó ja no va aparèixer a les reunions del consell de govern; Raimon Belenes (actual director general d'Innova-

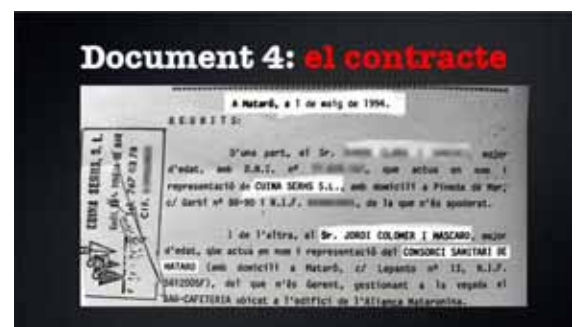
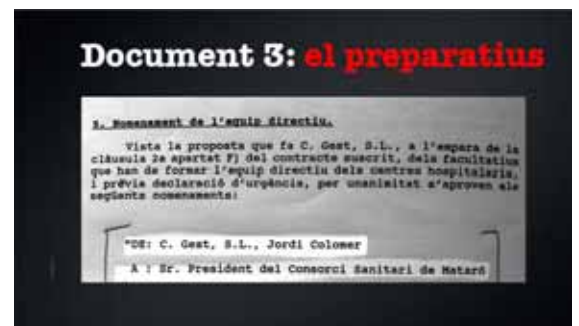
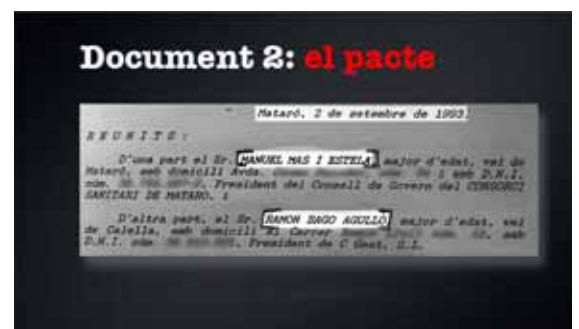
ció a la poderosa multinacional sanitària Capió) anava en representació de C Gest. El mes d'octubre, C Gest va nomenar Jordi Colomer com a gerent del Consorci Sanitari.

Quart pas: el contracte

L'1 de maig de 1994, es va tancar el cercle. Es va tancar el servei de cuina propi que havia tingut l'hospital fins llavors i el gerent designat per l'empresa pública que presidia Bagó -C Gest- va adjudicar, sense concurs públic, el servei de cuina, el bar-cafeteria i la venda automàtica de tot l'hospital de Mataró a l'empresa Serhs, de Ramon Bagó. I ningú no va dir res? Sí, un membre del comitè d'empresa va advertir que el tracte s'estava fent "sense concurs públic i sense estudis que aconsellesin la privatització", però ningú no li va fer cas. En només vuit mesos, Bagó va passar d'oferir els serveis de l'empresa pública C Gest a l'alcalde de Mataró a aconseguir que aquesta mateixa empresa adjudiqués tot el servei de cuina al grup privat que ell mateix va fundar.

El maig de 1994, l'empresa pública que presidia Bagó va adjudicar, sense concurs, el servei de cuina al grup privat fundat per ell mateix

La importància del procés de Mataró rau en que no és un fet excepcional i il·lustra una manera de funcionar àmpliament estesa dins el sistema sanitari català. Durant els últims deu anys, Ramon Bagó ha rebut 50 milions d'euros

provinents del CHC -que ell mateix ha dirigit com a gestor de diners públics- per a les seves empreses privades.

La situació encara és més preocupant quan sabem que, només a Badalona, Ramon Bagó va rebre dotze milions d'euros públics de manera irregular del consorci públic que ell havia dirigit. Aquests fets han estat confirmats per l'interventor d'aquest ajuntament.

Per la seva banda, arran de la informació apareguda a diversos mitjans, l'Oficina Antifrau està investigant la xarxa de negocis de Ramon Bagó. Tot i que la investigació va començar fa prop d'un any, l'Oficina Antifrau encara no ha mogut fitxa. Actualment, les empreses de Ramon Bagó donen de menjar a desenes d'hospitals, centres penitenciaris i escoles i universitats públiques.

, així està el pati

SALUT · HOSPITALS COM EL JOAN XXIII DE TARRAGONA O EL JOSEP TRUETA DE GIRONA TAMBÉ PREPAREN ACCIONS CONTRA LES RETALLADES

La tancada de Sant Pau s'estén al Clínic, la Vall d'Hebron, Bellvitge i Parc Taulí

ROBERT BONET

ALBERT GARCIA

L'Hospital Parc Taulí de Sabadell va començar la seva acampada indefinida l'11 de desembre

Assemblea de treballadores de l'Hospital de Sant Pau del 10 de desembre

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La plantilla de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona enfila la segona setmana de tancada reivindicativa al vestíbul del centre, on mantenen les assemblees obertes del migdia i de la nit i fan xerrades i projeccions cada vespre. Des del 29 de novembre, una de les entrades principals del centre s'ha convertit en una àgora improvisada, que els pròxims dies

bron i de Bellvitge, que han optat per iniciar tancades sense aturar l'activitat dels centres respectius. L'Hospital de la Vall d'Hebron comença la jornada amb una assemblea la mitjanit de l'11 de desembre i una concentració a les 9 del matí del 12 al vestíbul de l'entrada general, que esdevindrà una tancada de 24 hores, durant les quals es farà una assemblea de treballadores, accions i el passí del documental *El negoci de la salut*. Per altra banda, l'Hospital Clínic, que s'enfronta a la privatització i a un canvi de règim jurídic que farà que la seva gestió sigui encara més opaca, s'hi afegirà a les 11 del matí amb una tancada indefinida, que compta amb el suport de diversos col·lectius del barri, com l'Assem-

blea de l'Esquerra de l'Eixample. Les plantilles de l'Hospital Josep Trueta de Girona, de Can Ruti de Badalona, l'Hospital de Viladecans, l'Hospital Verge Cinta de Tortosa, l'Hospital de Granollers, l'Hospital Municipal de Badalona, l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès i el Joan XXIII de Tarragona també preparen accions i assemblees on decidiran si se sumen definitivament a l'onada de tancades que amenaça amb posar contra les cordes el nou govern català i la nova tongada de retallades que vol aprovar.

Sant Pau continua la lluita

Les treballadores que participen de la tancada de l'Hospital de Sant Pau asseguren que l'acció s'allar-

garà com a mínim fins al Nadal. Després de concentrar-se cada dimecres des de fa més de dos anys contra les retallades a l'hospital, el personal de Sant Pau, amb el suport del comitè d'empresa, va decidir iniciar un tancament indefinit, fa dues setmanes, en defensa dels drets laborals i socials. La gota que va fer vessar el got va ser la retirada de la paga de Nadal (que cal recordar que no és cap extra, sinó una més de les catorze mensualitats que estipula el contracte), la retirada del fons social, del complement del menjador laboral i de l'ajut d'escola bressol i l'anul·lació del complement de salari en cas de baixa per malaltia. A totes aquestes retallades, cal afegir-hi l'aco-

miadament, fa un mes i mig, de quatre treballadores que estaven contractades en frau de llei i que portaven entre dos i sis anys treballant al centre. Ja fa dos anys, però, que l'Hospital -que és una concessió privada però funciona amb fons públics- està patint retallades tan greus com el tancament de 84 llits, la tisorada en farmàcia hospitalària i en pròtesis i catèters, la reducció de l'activitat a Radioteràpia, Radiologia, Medicina Nuclear i Hemodinàmica i el tancament de

L'onada de protestes amenaça amb posar contra les cordes el nou govern català

acollirà activitats tan variades com una cantada d'òpera amb Joan Sebastià Colomer, xerrades del Seminari Taifa i de la Plataforma d'Afectades per les Retallades Sanitàries i un cinefòrum on es projectarà el documental *No al TAV. Índios del valle*. La tancada de Sant Pau ja s'ha estès a l'Hospital Parc Taulí de Sabadell i, es preveu que el 12 de desembre s'hi sumaran els hospitals Clínic, de la Vall d'He-

Jordi Varela, el consultor corrupte

Un dels homes claus de la tendència privatitzadora de la sanitat catalana és Jordi Varela Pedragosa. Després de cinc anys com a gestor de l'Hospital de Sant Pau, on el 2011 va impulsar un ERO per acomiadar 1.491 treballadores, Varela va ser destituït, el mes de març d'enguany, després que una doctora del centre i diversos sindicats el

denunciessin per unes suposades irregularitats, entre elles, el pagament de feines fictícies que mai no es van dur a terme i retribucions il·lícites a càrrecs polítics i excàrrecs de l'hospital.

Avui, Jordi Varela s'enfronta a uns presumptes delictes de malversació de fons, frau i delictes contra el personal treballador, pels quals el juny va declarar

en qualitat d'imputat. No obstant això, el Departament de Salut el manté com a delegat a la Fundació privada Hospital de l'Esperit Sant, presidit per l'Arquebisbat de Barcelona, i continua exercint de secretari de la Societat Catalana de Gestió Sanitària (SCGS) i participant, com a consultor, en jornades finançades per la Generalitat. ÀLEX ROMAGUERA

Fa dues setmanes, la plantilla de l'Hospital de Sant Pau va iniciar un tancament indefinit

quiròfans, amb una reducció de l'ordre de tres intervencions quirúrgiques menys al dia. "Tenim 84 llits buits i les urgències estan saturades. Es donen altes precipitades confiant que algú cuidarà aquests malalts a casa seva i les llistes d'espera s'estan allargant. Era necessari traslladar aquesta protesta al carrer, perquè afecta tota la ciutadania", assegura Edu Lucas, treballador de Sant Pau i

membre del comitè d'empresa. I el cert és que les usuàries i veïnes del barri i els moviments socials han respost fins i tot per sobre de les expectatives de les treballadores. L'afluència de gent que s'acosta a la tancada creix dia rere dia i, a les assemblees, que es convoquen cada dia a les 14:30 i a les 21:30 i són obertes al personal del centre i a la ciutadania, s'hi apleguen entre 200 i 300 persones. L'activitat del centre, a més, es manté operativa al 100%, ja que les treballadores fan rotacions per mantenir la tancada en funcionament sense perjudicar les usuàries. "Estem aconseguint una presència continuada i tant les ciutadanes com els col·lectius dels barris i de la ciutat ens estan donant un suport impressionant. Vam decidir fer la tancada perquè és una lluita del dia a dia que ens permet teixir complicitats

Les protestes contra les retallades es perllonguen des de fa dos anys arreu del territori

i generar consciència per unir lluites pels drets socials; per fer entendre a la gent que no només fem demandes sectorials concretes, sinó que volem aturar el desballestament de la sanitat pública", explica Edu Lucas. De moment, les treballadores no han rebut cap resposta per part de la direcció de l'hospital, més enllà de reiterar la negativa a donar-los la paga de Nadal.

Una protesta que ve de lluny

Les protestes contra les retallades a la sanitat es perllonguen des de fa dos anys arreu del territori, amb les mobilitzacions contra el tancament d'ambulatoris, quiròfons i plantes d'hospital. En aquest context, es van produir les primeres tancades, sobretot a Centres d'Atenció Primària, com el de Breda, el de Bellvitge, el de la Guineueta o el de Viladecavalls, entre molts d'altres. Les últimes setmanes, però, les tancades s'han estès, també, a la Comunitat de Madrid, on el govern regional preveu externalitzar la gestió de sis hospitals i 27 centres de salut. El pla del conseller Javier Fernández-Lasquetty, però, ha topat amb tancaments a hospitals centrals com el de la Princesa i amb una campanya contra el pla de desmantellament de la sanitat pública que ja ha recollit un milió de signatures.

SALUT · SIS ENTITATS CÍVIQUES ES QUERELLEN CONTRA LA CÚPULA DEL DEPARTAMENT DE SALUT

"Acusem Boi Ruiz i el seu equip d'haver impedit el dret a la salut conscientment"

SARAI RUA

Andrés G. és membre de la Plataforma d'Afectades per les Retallades Sanitàries (PARS) que, l'octubre de 2011, va començar a investigar si les retallades de Boi Ruiz vulneraven un dret reconegut a la Constitució espanyola com el dret a la protecció de la salut; un dret que, a diferència, per exemple, del dret a l'habitatge, ha estat àmpliament regulat a posteriori per lleis i reials decrets estatals i decrets autonòmics. Després de presentar una denúncia, que va ser desestimada per la fiscalia, ara han presentat una querrela criminal contra Boi Ruiz i el seu equip de govern, juntament amb altres entitats com Dempues per la salut pública, ATTAC Acordem, ATTAC Catalunya, la Lliga del Síndrome de Fatiga Crònica i el sindicat CATACTCS.

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

De què acusem Boi Ruiz?

D'impedir conscientment l'exercici de drets cívics bàsics com el dret a la protecció de la salut. A la querrela, acusem el conseller, però també la secretària general Roser Fernández, el director del CatSalut Josep M. Padrosa i l'expresident de l'ICS Josep Prat, perquè, presumptament, van aprovar les retallades sanitàries sabent que impedièren l'exercici d'aquest dret bàsic. El mateix conseller fins i tot ha arribat a dir que "la salut és un bé privat que depèn d'un mateix i no de l'Estat".

Com es concreta la vulneració?

Les dades que hem recollit en aquest últim any certifiquen que s'està incomplint el temps màxim d'espera garantit en el cas de setze operacions. Diverses normatives regulen que, per aquest tipus d'intervencions (les pròtesis de maluc o de genoll, per exemple), les paci-

ents no poden estar més de sis mesos en llista d'espera. Tot i que Boi Ruiz va declarar en seu parlamentària i en declaracions a la premsa que aquests temps s'incomplirien, no hi ha cap decret del govern que els hagi eliminat i, per tant, s'està incomplint la llei. Algunes dades superen amb escreix el límit dels sis mesos. A l'Hospital de Viladecans, el temps mitjà d'espera per una pròtesi de genoll és de 18,7 mesos. Aquest suposat estalvi es tradueix en despeses per la particular, però també per l'Estat, que ha de pagar baixes mèdiques o altres tipus de subsidis, a més del possible agreujament de la malaltia o la lesió, que suposarà més despesa per curar-la. Entre el juny i el desembre de 2011, els temps d'espera van arribar a pujar un 11%. Altres mesures, com el tancament d'alguns CAP i l'eliminació de l'horari nocturn fan que s'estigui incomplint el temps màxim de 30 minuts que pot separar qualsevol habitant d'un Punt sanitari d'Atenció Continuada.

També l'acusem de tràfic d'influències. Per què?

Creiem que no és justificable que el senyor Boi Ruiz sigui president d'una empresa privada que ofereix serveis sanitaris a l'administració. Si bé la pàgina web de l'empresa Know How Advicers SL ha estat donada de baixa, l'empresa continua donada d'alta. Cal esbrinar encara si la corporació ha tingut activitat en el temps que Ruiz ha estat conseller, per això posem a disposició del TSJC totes les indagacions. Tampoc entenem com pot ser que la seva dona, Maria Victoria Moron Mendi-

"L'objectiu de l'administració no és enriquir-se sinó oferir el servei tal com dicta la llei"

cuti, tingui un càrrec públic a la Corporació Parc Taulí de Sabadell com a tècnic mitjà d'administració i gestió, segons consta al directori de professionals. És més coneguda la responsabilitat que tenia Josep Prat a la companyia USP Hospitals -i que suposava l'incompliment del règim d'incompatibilitats- o l'origen de la totalitat dels querrellats, que provenen de la patronal més gran de Catalunya, La Unió. Cap llei

no impedeix que una persona que ha ocupat un càrrec privat n'ocupi, després, un de públic, però creiem que hi ha indicis suficients que demostren que, amb les mesures preses, han afavorit sectors privats que ells mateixos han dirigit o dirigeixen, cosa que sí que és delictiva. **També denunciem opacitat en la gestió de les dades sanitàries.**

Sí. La llei General de Sanitat i un real decret posterior reconeixen que existeix el dret a la informació sobre els serveis sanitaris i quina informació s'ha de fer pública. Ens hem trobat que moltes d'aquestes informacions no s'estan publicant. Avui, sabem quants pacients estan esperant per ser intervinguts i quin és el temps mitjà d'espera. Ara bé, les informacions sobre quant han esperat els pacients ja intervinguts o les previsions sobre el temps d'espera que existirà en futures intervencions quirúrgiques no són públiques. Alguns testimonis asseguren, a més, que s'estarien usant estratègies per manipular les llistes. La llei diu que algú entra en llista d'espera quan el metge especialista demana la intervenció quirúrgica d'un pacient. El Sindicat de Metges, per exemple, ha denunciat que no té clar que això s'estigui complint. A Catalunya, es traslladen a alguns pacients d'hospital a hospital perquè, d'aquesta manera, el marcador es torna a posar a zero. **Però els càrrecs polítics d'un signe i de l'altre continuen dient que no hi ha diners...**

El discurs de *no hi ha diners* no és vàlid. La llei s'ha de complir. De fet hi ha sentències -en aquest cas, de tribunals laborals que es pronuncien sobre acomiadaments a administracions públiques- que asseguren que "no es poden adduir motius econòmics per incomplir la llei" perquè l'objectiu de l'administració no és enriquir-se ni lucrar-se amb l'activitat, sinó oferir el servei. No es pot deixar d'oferir un servei tal com dicta la llei amb l'argument que no hi ha diners, perquè l'objecte bàsic de l'administració és oferir el servei públic i, per tant, ha de buscar els diners per garantir que es faci així. Si Boi Ruiz es va adonar que no podia garantir el dret a la protecció de la salut amb el pressupost que tenia, hauria d'haver dimitit immediatament.

, així està el pati

LLIBERTATS · UN NOU VÍDEO INCORPORAT A LA CAUSA PERMET CONFIRMAR L'INSTANT EXACTE DEL TRET

Ester Quintana va ser ferida per una bala de cautxú disparada pels Mossos

Un membre de la Brigada Mòbil explica a aquest setmanari que nombrosos agents saben què havia passat des del primer dia, però que l'encobriment és una pràctica habitual

EDU BAYER

Un agent de la Brimo amb una escopeta de pilotes de goma molt a prop del lloc dels fets a les 22.07h.

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un nou vídeo aportat a la causa judicial que investiga la greu ferida soferta a l'ull d'Ester Quintana confirma el moment precís de l'agressió i que aquesta es va produir al minut i el segon en què un agent antidisturbis de la Brigada Mòbil va apuntar i disparar amb una escopeta de bales de cautxú des d'una distància d'entre 35 i 40 metres en direc-

Des d'un primer moment, Ester Quintana va relatar que va rebre l'impacte en girar el cap en direcció a la Gran Via

ció al lloc exacte on es trobava Quintana. Totes les fonts consultades -també fonts internes de la policia catalana- es mostren cada

cop més convençudes que va ser aquest tret el que va impactar a l'ull de la veïna de la Verneda de 42 anys. La gravació a la qual ha tingut accés la DIRECTA mostra un grup de vianants a la vorera Besòs del passeig de Gràcia, entre el carrer Casp i la Gran Via. Al segon 4, el gruix de gent concentrada gira el cap en direcció a la Gran Via -Ester Quintana està situada quatre metres a l'esquerra d'aquest grup de vianants, prop de la parada d'autobusos- i se senten dues detonacions (20:48:36). La primera detonació és seca i la segona amb més ressonància.

Una bala de cautxú

Gent experta en aquest tipus d'armes confirma que la detonació seca es produeix quan l'arma està carregada amb una bala de cautxú, això fa que l'explosió del cartutx impulsor de 12mm topi amb la bala i la propulsi, però alhora n'amorteix el soroll. La segona detonació es produeix un segon més tard i es tractaria d'un cartutx impulsor sense bala de cautxú -més conegut com a salva-, que genera un soroll

més retronant. El poc temps transcorregut entre la primera i la segona detonació impossibilita que l'arma fos carregada de nou amb una bala de cautxú. Des d'un primer moment, Ester Quintana va relatar que és exactament en aquest instant en què gira el cap en direcció a la Gran Via quan rep l'impacte a l'ull. Una desena de testimonis ubicades al xamfrà de la botiga Zara, amb visió directa del punt des d'on es va aturar el furgó

Imatge del moment posterior a l'agressió policial

L'agressió segon a segon

20:48:28 La furgoneta de la BRIMO E-463 s'atura al passeig de Gràcia
20:48:35 Un mossos d'esquadra dispara amb l'escopeta de bales de cautxú
20:48:36 Ester Quintana es gira, veu el mossos i és impactada a l'ull
20:48:37 Una vintena de vianants corren passeig de Gràcia avall
20:48:50 Ester Quintana crida desesperada: "Per favor, per favor, per favor!"
20:48:55 El furgó des d'on han disparat el tret fatal encara és a la Gran Via

de la Brigada Mòbil, han confirmat el moment del tret i que aquest es va efectuar amb una escopeta de canó llarg. Una càmera de 8tv instal·lada sobre una plataforma al xamfrà de la Gran Via amb el passeig de Gràcia també va enregistrar el so del moment del tret, que coincideix exactament amb l'instants cronomètric enregistrat per aquest segon vídeo aportat a la causa. A les imatges de 8tv, a més, es visualitza el número de la furgoneta de la Brigada Mòbil des d'on es va disparar: E-463.

"Per favor, per favor, per favor!"

Només quinze segons després de la detonació, la càmera que ha enregistrat aquest segon vídeo aconsegueix arribar fins al punt exacte on es troba Quintana i se sent nítidament la veu de la noia cridant: "Per favor, per favor, per favor!". Tot seguit, la víctima del tret es tapa l'ull amb la mà i es recolza en el seu company, mentre tots dos caminen per trobar assistència sanitària i la resta de gent que els

envolta ho observa amb cara de desconcert. Dos segons més tard, la càmera gira en direcció a la Gran Via, on encara es pot veure la imatge borrosa dels furgons des d'on acaben de disparar el tret. Tota l'escena dels fets mostra gent desorientada i corrent atemorida pels trets, però, en cap moment no es veuen manifestants llançant objectes o amb actitud d'enfrontament amb els Mossos.

"Un escopeter va disparar"

Un agent de la Brigada Mòbil ha confirmat des de l'anònim que un escopeter va disparar en aquell punt una bala de cautxú, tot i que no havia rebut autorització per fer-ho. Segons aquest agent, va ser un error, però la resta de companys de la unitat "es mantindran en silenci i no el delataran, passi el que passi, és una pràctica habitual". De fet,

Una desena de testimonis directes dels fets confirmen el moment del tret i que es va efectuar amb una escopeta de canó llarg

no és l'únic agent que ha trencat el silenci en aquest sentit. Altres mitjans de comunicació han pogut parlar amb agents que encara són a la BRIMO o que la van abandonar recentment i tots confirmen aquest extrem i mantenen que, des de fa dies, aquests detalls són vox populi dins de la unitat.

MIRALLS

Yucel Gokturk, Siren Idemen i Ulus Atayurt

“A Turquia, no hi ha llibertat de premsa”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Alimentant el futur veïnal

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 131

DIRECTA 298

12 de desembre de 2012

FOTOGRAFIA:
Luís Robayo

A FONTS | POBLES INDÍGENES I MOVIMENTS SOCIALS

Entre el ‘Sumak Kawsay’ i el decreixement

Recentment, Barcelona va rebre la visita d'indígenes colombianes amb motiu de les jornades ‘Sabers i resistències davant les crisis globals’, organitzades pel Col·lectiu Maloka i l'Observatori per l'Autonomia i els Drets dels Pobles Indígenes a Colòmbia, dues entitats catalanes d'observació i acompanyament dels moviments socials, populars i indígenes colombians. Com deia el subtítol de la trobada, l'objectiu era fomentar l'intercanvi “entre el moviment indígena de Colòmbia i els moviments socials de Catalunya”.

Jose García
afons@setmanaridirecta.info

Sumak Kawsay, el bon viure, és una proposta pràctica dels pobles indígenes de la zona andina totalment oposada als valors que ens han portat a les diverses crisis que travessen actualment el planeta i la societat. La connexió amb la natura i la importància de la comunitat enfront de la depredació del planeta i l'individualisme són els pilars fonamentals d'una manera de viure que ha resistit des de la invasió espanyola, fa més de 500 anys. A més, com defensen Maria Ovidia Palechor, Marta Tunubalá i Willinton Guetio (de la regió colombiana del Cauca), viure bé no és el mateix que viure millor, que implica tenir sempre més.

El bon viure s'oposa de ple a nocions com el creixement, el desenvolupament i el progrés

Josep Manel Busqueta, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, explica que la causa de la crisi actual és el propi model, ja que, per existir, el capitalisme necessita créixer sense límits, raó per la qual les seves dinàmiques el porten a la crisi. Al seu torn, Maria Ovidia Palechor assegura que “per créixer, el capitalisme necessita els nostres territoris”. Per tant, “la crisi energètica i la fam són instruments del capitalisme”.

Per a José Aristizabal, membre de l'Observatori per l'Autonomia i els Drets dels Pobles Indígenes a Colòmbia, una possible via de sortida a la situació actual pot venir del coneixement i l'aprenentatge de les lluites dels pobles indígenes colombians. “Sense caure en la idealització del món indígena i les seves cosmovisions, hem de reconèixer que, a partir dels seus coneixements ancestrals, les lluites per defensar la seva autonomia i els seus intercanvis amb les cultures amb què interactuen, estan posant en pràctica propostes que poden ajudar a enfrontar les greus crisis que viuen el planeta i la humanitat”. I Joan Martínez Alier afegeix que el decreixement és l'aportació des d'aquí a la lluita contra les diverses crisis que acompanyen el capitalisme.

Sumak Kawsay, bon viure

Palechor afirma que hem de desaprendre allò que ens han venut com a única opció de vida i aprendre allò que la ciència ha negat. El primer espai territorial que cal desaprendre és una mateixa: hem de connectar-nos amb els principis de la vida, com la terra, l'aigua o l'aire. La perspectiva indígena capgira el que està establert. Per exemple, una crisi no es considera un fet tan greu, perquè “caure és la millor manera de veure què passa”. Així, el Sumak Kawsay ens parla d'estar bé amb la natura i el context, d'un equilibri entre la humanitat i la natura que és fonamental per restaurar l'ordre harmònic. “La natura és sàvia i donarà a cadascú el que es mereix. Sembreu la terra perquè, quan la crisi arribi fort, no us extermini. La connexió amb la natura ens ha permès romandre al nostre territori”.

Els pobles originaris dels Andes adopten el paradigma del Sumak Kawsay, que s'oposa de ple a nocions com el creixement, el desenvolupament i el progrés. La idea del bon viure (viure bé amb el que tenim sense necessitar res més) es contradiu amb l'axioma del creixement econòmic com a primer valor que ha d'assolir qualsevol societat independentment de la seva ideologia. Això fa que els pobles indígenes andins entrin a la llista negra del capitalisme, ja que qualsevol obstacle al creixement és una aberració de pobles endarrerits que s'han de modernitzar.

A Catalunya i a Europa, les tesis del decreixement no només adverteixen sobre els excessos del desenvolupament sense fre, sinó que qüestionen d'arrel el model cultural que hi ha darrere de tots els paradigmes de creixement econòmic, que amenacen de depredar els béns naturals del planeta. En aquest sentit, el Sumak Kawsay té similituds amb el decreixement, però és més ampli, ja que abraça els factors humà, natural, ancestral i diví. El bon viure és l'expressió d'una manera de ser i estar ancestral, una de les aportacions dels pobles indígenes al món en el seu camí per la descolonització de la vida, la història i el futur.

Comunitat, consensos i treball

Sovint, uns mateixos conceptes tenen implicacions diferents segons el punt de vista de cada societat o comunitat. Per a les indígenes, un dels valors fonamentals per viure bé és la comunitat, sense la qual les persones no són res. Així, un tret distintiu dels pobles indígenes respecte a la societat europea és la connexió amb la gent anciana, que possibilita el traspass de coneixement. Des d'una perspectiva més propera, Josep Manel Busqueta opina que l'individualisme és un invent del capitalisme per controlar-nos i que "la nostra comunitat és el concepte de classe". Un altre vessant del debat gira al voltant del coneixement, un procés que els pobles indígenes consideren col·lectiu, mentre que la societat majoritària l'individualitza i el classifica en calaixos diferents. Per a Marta Tunubalá, la comunitat garanteix la resistència i la cultura, saber qui som.

El Sumak Kawsay proposa l'equilibri a través d'una governabilitat que es fonamenta en els consensos i no en les majories o els vots. Maria Ovidia Palechor explica que es tracta d'aplicar el que les comunitats indígenes zapatisques a Mèxic anomenen *manar obeint*. Al Cauca, parlen de com la comunitat fa mandats a les seves representants, que són rotatives. La indígena *yanakuna* també reivindica el sentit del treball com a valor, "sentint-me feliç amb el que m'agrada fer", molt diferent del concepte de treball en el nostre medi, que està directament relacionat amb l'explotació, el salari i l'alienació.

L'autonomia indígena

Un altre exemple de les paraules que tenen implicacions diferents segons el punt de vista és el concepte d'autonomia. Willinton Guetio afirma que els

pobles indígenes caminen cap a l'autonomia dels seus territoris dins l'Estat colombià, en un procés d'autodeterminació que no està reconegut pel marc legal del país sud-americà, tot i que, precisament aquests dies, celebren converses amb l'objectiu d'avançar en la construcció d'autogovern. El dret propi està concebut des de l'espiritualitat, un element al voltant del qual gira la vida de les comunitats indígenes, i s'arrela en l'educació, l'alimentació i la salut. L'Associació de Cabildos Indígenes del Norte del Cauca (ACIN) impulsa una legislació, una economia i un sistema de govern propis als seus territoris, ja que és un mandat que el poble fa a les seves representants. Les comunitats també han aconseguit impartir la seva pròpia justícia en els conflictes interns.

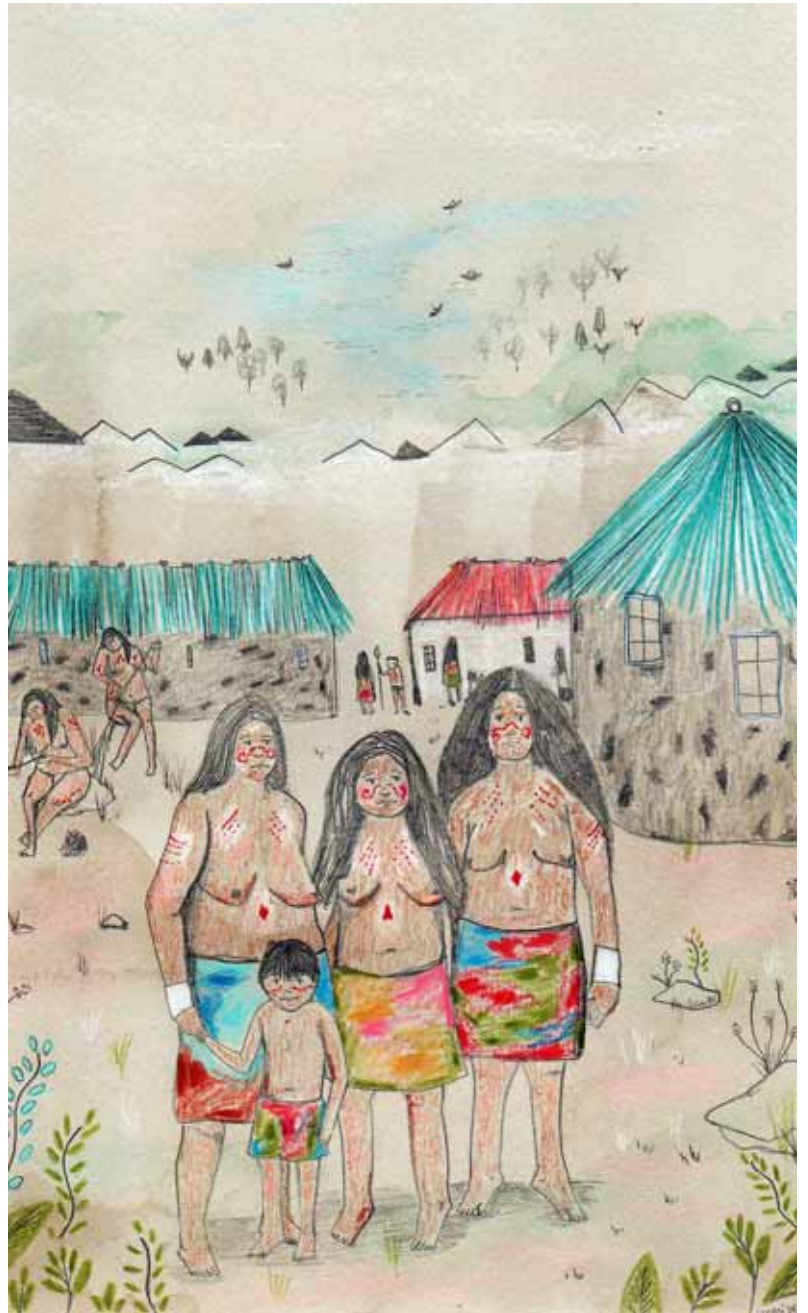
El 'Sumak Kawsay' té similituds amb el decreixement, però és més ampli: abraça allò humà, natural, ancestral i diví

Guetio indica que l'autodeterminació és per viure bé, ja que "si la mare natura està danyada, no estem bé". Així, explica que, davant de propostes com els tractats de lliure comerç entre estats, que malmeten l'economia local, els pobles indígenes conserven llavors, s'autoabasteixen d'aliments i practiquen el bescanvi, pràctiques que garanteixen un sistema econòmic autònom que no depengui dels interessos del mercat. Una eina fonamental decidida en un procés col·lectiu per les comunitats són els plans de vida (oposats als plans de desenvolupament), que marquen el camí de com volen viure. Així és com s'han implementat sistemes autònoms de salut i educació que cobreixen els seus territoris amb la visió pròpia i els coneixements ancestrals de les comunitats.

El camí de la resistència

El camí per fer això no ha estat fàcil. Després de la llarga nit dels 500 anys i els aixecaments indígenes liderats per Manuel Quintín Lame durant el primer quart del segle XX, els pobles indígenes del Cauca es van organitzar a finals dels anys 70 per fer recuperacions de terres a terratinents i defensar el seu territori dels diferents actors armats. Va ser enmig d'aquest procés que van aparèixer organitzacions com el Consejo Regional Indígena del Cauca (CRIC, nascut el 1971), una associació d'autoritats indígenes; o la guerrilla del Moviment Armat Quintín Lame, que es va desmobilitzar el 1991.

Al llarg dels anys, hi ha hagut moltes morts. Només aquest any 2012, els diferents grups armats han matat 48 membres de les comunitats indígenes del Cauca. És per això que les comunitats han decidit no permetre que cap organització armada –tampoc l'exèrcit

IL·LUSTRACIÓ:
Meri Hernández

estat— ingressi al seu territori. El juliol d'aquest any, la Guàrdia Indígena, mecanisme de protecció de les comunitats i de defensa de la vida i el territori, va protagonitzar un fet que exemplifica la determinació dels seus plantejaments de vida: van desallotjar prop de 60 soldats d'un territori sagrat, el Turó Berlín (al municipi de Toribío). Dies abans, la Guàrdia Indígena, que només va armada amb un bastó, havia fet fora la guerrilla de les FARC-EP de diferents indrets de la zona.

Al comunicat on explicava els fets, l'ACIN va afirmar que continuarien amb l'exercici d'alliberament de la Mare Terra: "... fins que els nostres territoris estiguin lliures de la malaltia

del militarisme que impulsen la guerrilla i l'Estat". La Guàrdia Indígena ha començat a adoptar mesures de control i cura del territori, que passen per fer fora els agents armats dels seus llocs de campament i impedir que facin servir el seu territori com a corredor estratègic de la guerra i el narcotràfic. Segons explica Marta Tunubalá, la pau a la seva comunitat és "la vida saborosa, tenir terra i tranquil·litat i no tenir por", coses que, juntament amb la unitat, la cultura i l'autonomia, conformen els principis de la lluita indígena. És per això que reivindica que fa temps que estan teixint pau i reclama que ens ajudem, perquè soles no podem.

MARIA OVIDIA PALECHOR “El Sumak Kawsay no és per a 2, 3 o 4 anys, sinó per a 500 o 1.000”

Indígena yanakuna, impulsora de la revitalització del pensament de la dona indígena des de diverses iniciatives i processos socials

Maria Ovidia Palechor ha estat rebent un mes voltant per l'Estat espanyol per explicar la seva experiència. “Hem de retornar a les arrels per reprendre les pràctiques dels avantpassats, malgrat que Occident digui que això és retrocedir”. Els fonaments col·lectius i l'intercanvi físic i espiritual permeten sobreviure als pobles indígenes, perquè “estar bé no és estar bé amb uns i amb els altres, no”. Respecte a les crisis del sistema capitalista, Palechor sosté que la més greu és la crisi de consciència i identitat: “Mentre ens contaminen i no diem res, vivim per viure sense saber cap on caminar”. Insisteix que s'ha de restaurar

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

l'ordre originari en el qual la dona aporta la seva part en la presa de decisions i diu que estem a punt d'entrar en un canvi de cicle que portarà 13.000 anys de preeminència de l'energia femenina: “Hi ha una opció de vida enfront de l'opció de mort del capitalisme i aquesta via consisteix a continuar teixint entre Orient, Occident, Nord i Sud; connectar-nos a la natura i incorporar la saviesa de la dona perquè es restableixi l'equilibri”.

MARYLEN SERNA “Els canvis a Europa requereixen una reflexió, una organització i una mobilització permanents”

Camperola colombiana, portaveu del Congreso de los Pueblos, espai que aglutina centenars d'organitzacions socials amb l'objectiu de construir legislació pròpia

Marylen Serna ha viatjat per Europa com a portaveu nacional del Congreso de los Pueblos. La seva visita va finalitzar a Barcelona, on va donar a conèixer el procés de participació en aquesta experiència de legislació popular convocant del Congrés per

la Pau, que tindrà lloc a Colòmbia el primer semestre de l'any 2013. Així mateix, també va intentar sumar suports a l'exigència de la participació dels moviments socials en les negociacions de pau entre el govern colombià i les FARC-EP. La camperola de Cajibío (Cauca) explica que les organitzacions del Congreso de los Pueblos fan una lectura local i global des dels seus territoris per construir propostes de legislació pròpia en tots els aspectes de la vida. Serna diu que s'emporta l'aprenentatge de veure com les organitzacions europees miren la solidaritat més enllà de la cooperació i l'exerceixen com un acte polític de justícia, d'acompanyament dels processos, de respecte i reconeixement del que s'està fent a Colòmbia.

Universitats autogestionades: de la UAIIN a la UPAC

Pablo Romero Noguera

Un signe de maduració dels moviments socials a Catalunya és l'avenc en la creació i la consolidació d'espais i infraestructures duradores, més enllà de les dinàmiques cíclics de la militància. Durant i després del moviment global i, sobretot, de l'onada del 15-M, s'ha constatat l'aparició i la multiplicació gradual d'espais d'aquest tipus. A Barcelona, un dels exemples més significatius i espectaculars d'això és Can Batlló, viver i imant de projectes. Un dels que pretén instal·lar-s'hi és la Universitat Popular i Autogestionada de Catalunya (UPAC) –denominació encara provisional–, una institució cooperativa de formació i educació superior.

El moviment indígena i el seu projecte de vida, de llarga trajectòria històrica, ja fa temps que està materialitzant la seva necessitat d'autonomia. Particularment, al departament colombià sud-occidental del Cauca, el moviment indígena porta 40 anys enfortint el seu projecte, dotant-se d'infraestructures jurídicopolítiques, econòmiques, sanitàries i educatives pròpies. Fundat el 1971, el Consejo Regional Indígena del Cauca (CRIC) és el paraigües d'aquesta autonomia i li dona forma polí-

tica i organitzativa. La Universidad Autónoma Indígena e Intercultural (UAIIN) és la branca d'educació superior d'aquest projecte integral.

Si els Programes d'Educació Bilingüe i Intercultural (PEBI), estesos per tota l'Amèrica Llatina, sorgien de la necessitat de fer front a l'homogeneïtzació i emblanquiment a què abocaven les estructures educatives de l'estancament i de defensar la llengua i la cultura pròpies des dels primers nivells educatius, les universitats indígenes han suposat un pas més enllà en la consolidació dels projectes pedagògics de les comunitats. Aquest és el cas, entre altres, de la UAIIN del Cauca (a Colòmbia), creada formalment el 2003 fruit d'una directiva del CRIC.

La UAIIN té la vocació de dotar el moviment indígena del capital humà necessari per reproduir i enfortir el seu projecte en tots els seus vessants. La UAIIN forma part dels anomenats *Planes de vida* de les comunitats, imaginari rector del moviment davant del món i de les dificultats que els ha tocat viure, pauta per a la construcció d'una vida millor, d'acord amb les seves necessitats i anhels. Basant-se en aquestes necessitats i desitjos i en relació constant amb les comunitats, la UAIIN és un *work-in-progress* sempre molt atent a les

demandes existents i dotat de l'equanimitat necessària per detectar quines són les prioritats. De moment, aquestes s'han concretat en programes d'educació intercultural, salut i desenvolupament comunitari, així com de dret i administració pròpies. Malgrat el curt recorregut d'aquesta universitat, a poc a poc es va guanyant la confiança i el reconeixement de les comunitats i es consolida com un altre dels vectors del procés polític i organitzatiu indígena.

El moviment indígena colombià afronta, des de fa dècades, una situació de conflicte armat amb força i dignitat. Malgrat les diferències culturals i de context polític i social, la seva consistència com a projecte integral de vida i per la vida ens ha de servir d'inspiració a les qui, des d'aquí, lluitem amb objectius similars. Per això, la UAIIN pot constituir un bon referent a l'hora de construir la UPAC, un projecte que també pretén partir de la comunitat.

La UAIIN ha acollit nombroses activitats i fòrums indígenes d'acord amb la seva vocació de dotar el moviment indígena del capital humà necessari per enfortir-se

Yucel Gokturk, Siren Idemen i Ulus Atayurt

“A Turquia, hi ha molts periodistes”

La situació de la llibertat de premsa a l'Estat turc es troba en un moment crític. Ho expliquen dues generacions de periodistes de la revista alternativa 'Express': Yucel Gokturk i Siren Idemen, fundadores d'aquest mitjà mensual, i un que es va incorporar al col·lectiu editor més endavant, Ulus Atayurt. La gran majoria dels casos d'informadores empresonades o multades estan relacionats amb el trencament del bloqueig informatiu que imposa el govern a l'hora de tractar la qüestió kurda. Precisament, dos col·legues de la revista estan processats pel simple fet d'incloure opinions de militants del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) en un article.

Carles Masia

entrevista@setmanaridirecta.info

Com definiríeu la revista Express?

Yucel Gokturk: És un mitjà de comunicació mensual independent que va néixer el 1994. També tenim una altra revista, *1+1*, d'un caire més cultural i polític. Els periodistes som els propietaris del mitjà i alguns ja havíem treballat en diaris convencionals. Els ingressos provinents de les vendes serveixen per pagar la impremta i el lloguer del local i el que queda es reparteix equitativament entre un grup de set persones alliberades. Després, hi ha un col·lectiu de prop de 60 persones que hi col·labora desinteressadament.

Siren Idemen: Actualment, les noves tecnologies permeten fer un mitjà de comunicació amb pocs recursos. Recordo que, quan vam començar, només teníem un ordinador per a tothom, érem un grup d'amics que ens volíem expressar i demostrar que es pot fer una revista sense dependre de cap partit polític.

—
“Per al govern, denunciar les polítiques que s'apliquen al Kurdistan equival a donar suport al PKK”
 —

En línies generals, quin és el mapa actual dels mitjans de comunicació a l'Estat turc?

Ulus Atayurt: Turquia té uns 75 milions d'habitants i s'hi venen prop de cinc milions de diaris. Durant la dècada de 1990, hi va haver un canvi en l'organització dels grans diaris: abans, les empreses només eren propietàries

dels mitjans de comunicació, però, d'aleshores ençà, també tenen interessos en els sectors del gas, de l'electricitat i immobiliari. Per tant, els vincles entre aquests mitjans i la classe política són molt importants per als magnats de la comunicació.

SI: Hi ha tres grans grups de comunicació: el Grup Dogan, que és una mena d'oposició tova al partit del govern, el Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) de Recep Tayyip Erdogan; el Grup Sabah, vinculat a l'AKP, i els mitjans d'orientació islàmica, com ara el Grup Gülen.

Dos periodistes d'Express, Irfan Aktan i Merve Erol, han estat acusats per part del govern turc de “difon-

dre propaganda del PKK”, arran d'un article que tractava sobre el context polític que es viu a Qandil, una regió administrada per l'Iraq. Quina és la situació d'aquests companys vostres?

YG: De fet, l'Irfan i en Merve formen part d'un grup de més de 2.000 persones processades per la mateixa causa. A Turquia, hi ha molts periodistes empresonats per raons polítiques, la qual cosa és molt difícil de justificar per al govern en el context de la Unió Europea.

SI: L'article recollia moltes opinions, incloent-hi les de dos militants del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), que deien que la situació al país no havia millorat. I simplement han condemnat els nostres companys per reproduir

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

ayurt: empresonats per raons polítiques”

acadèmics turcs— tenen opcions de sortir-se'n si hi ha pressió externa. En canvi, els kurds ho tenen molt més complicat.

D'altra banda, segons un informe publicat el 2 de maig per la Xarxa de Comunicació Independent (BIA), un total de 103 persones, incloent-hi quinze periodistes, van anar a judici per càrrecs relacionats amb el que el govern anomena “terrorisme”.

YG: El govern mai no revela el nombre exacte de persones processades.

UA: Gràcies als mitjans de comunicació kurds, sabem que l'11 de novembre, 34 periodistes van ser processats arran del cas anomenat KCK (sigles de la Unió de les Comunitats del Kurdistan). Aproximadament, hi ha 11.000 kurds i activistes d'esquerres turcs que els donen suport a la presó, mentre esperen que el tribunal emeti el veredict. El dia del judici, feia set o vuit setmanes que els periodistes estaven en vaga de fam, igual que tota la resta de presos polítics empresonats. Una de les seves peticions era el dret de defensar-se en la llengua materna. El tribunal no ho va acceptar i no va deixar temps als periodistes per defensar-se, de manera que, com que estaven esgotats arran de la vaga de fam, van abandonar la sala. Una de les acusacions era haver entrevistat Haluk Gerger, un acadèmic que té una visió del conflicte sirí que contradiu la versió del govern. El tribunal va assegurar que havien trobat cançons revolucionàries al disc dur de l'ordinador del seu despatx. I alguns “testimonis secrets” diuen que van veure els periodistes acusats en algunes reunions. A vegades, un únic testimoni secret pot servir per acusar centenars de persones. Després, més endavant, es va saber que les famílies d'alguns d'aquests testimonis havien rebut amenaces per part de la policia. I aquest no és l'únic cas, n'hi ha d'altres semblants.

“A Turquia, hi ha molts temes que encara són tabú, com ara la religió, el genocidi armeni i la crisi ecològica”

Així doncs, es pot dir que el Kurdistan es veu sotmès a un bloqueig informatiu en tota regla

UA: Per fer-se'n una idea, el desembre de l'any passat, l'exèrcit turc va bombardejar un poble kurd i va matar 34 persones. Al cap de poques hores, la notícia ja corria per les xarxes socials, però el govern i els mitjans de comunicació convencionals van aguantar divuit hores sense esmentar-ho. Al final, van difondre una explicació oficial, però, avui dia, encara no s'ha investigat res. I encara és molt perillós informar sobre aquest cas. Crec que això il·lustra molt bé la situació.

Deixant de banda la qüestió kurda, quins altres temes incomoden el govern?

SI: Hi ha molts temes que encara són tabú, com ara la religió, el genocidi armeni i la crisi ecològica.

UA: Pel que fa a la crisi ecològica, a la regió de l'Anatòlia, s'han planificat prop de 200 preses hidroelèctriques, però la premsa oficial no en diu res. I, gràcies a companys que treballen a grans cadenes de televisió, sabem que hi ha normes estrictes que regulen els continguts informatius. Així, no et permeten fer una crítica ecològica dels grans projectes d'infraestructures. D'altra banda, les transformacions urbanes també són molt dures, fins i tot més que a la Xina, però tampoc no es difonen perquè les empreses que portaran a terme les grans obres són les anunciants principals dels mitjans de comunicació. Per tot plegat, no hi ha llibertat de premsa i no únicament perquè hi ha periodistes empresonats. Si el primer ministre Erdogan esmenta el teu nom en una xerrada, la mateixa setmana et poden fer fora. Un exemple clar és el cas de Nuray Mert (un historiador polític a qui van tancar el programa de televisió que feia al canal CCN-Turk i van obligar a cancel·lar la seva columna). D'altra banda, també expulsen periodistes de mitjans conservadors per culpa de crítiques lleus. I això que segueixen estrictament les directrius del govern: per exemple, es refereixen als periodistes empresonats com a “terroristes”. El cas més recent és el d'Ali Akel, que va ser acomiadat del diari *Yeni Safak*, de línia molt conservadora, perquè va escriure sobre la matança de Roboski (Uludere, en turc).

“Hi ha alguns mitjans de comunicació kurds que, com que no tenen res a perdre, continuen resistint com poden”

Quins altres projectes de comunicació populars i d'esquerres hi ha al vostre país?

UA: Hi ha grups d'activistes que s'oposen als projectes hidroelèctrics que difonen molta informació, sobretot al nord de Turquia. També hi ha algunes campanyes que han aconseguit aturar projectes, però són casos molt excepcionals. Hi ha associacions de veïns que estan en contra d'alguns projectes urbanístics, tot i que només coneix un cas en què s'hagi aconseguit paralitzar el pla.

YG: Pel que fa als mitjans de comunicació, els grans partits d'esquerres d'orientació marxista tenen les seves pròpies capçaleres. I també hi ha alguns mitjans kurds que, com que no tenen res a perdre, continuen resistint com poden. Un dels més destacats és l'Agència de Notícies Firat.

Per acabar, com veieu la implicació de l'exèrcit turc en la guerra civil a Síria aprovada pel parlament?

YG: El govern entén que Síria és un “problema intern” de Turquia. Síria té població kurda i, si el govern d'Assad cau, probablement, els kurds accedirán a l'autonomia. I això, per a Turquia, seria un problema molt important. En segon lloc, els Estats Units volen difondre l'anomenat “model turc” a l'Orient Mitjà. De fet, el govern turc és una mena de representant de les polítiques dels EUA a la regió. I els EUA, amb el suport de Qatar i l'Aràbia Saudita, volen que marxi Assad.

les paraules d'aquestes persones. Per al govern, denunciar les polítiques que s'apliquen al Kurdistan equival a donar suport al PKK.

UA: L'Irfan ja fa quinze mesos que és a la presó i en Merve ha de pagar una multa de 8.000 euros. Van recórrer la sentència al Tribunal Suprem, però és molt habitual que aquest òrgan dictamini que la pena és insuficient i l'acabi augmentant. Amb tot, l'any passat, arran de la pressió internacional, el govern va anunciar que els periodistes amb penes inferiors als cinc anys serien alliberats, excepte si “reincidien”. És evident que això vol dir que no pots tornar a escriure perquè, si ho fas, la condemna és doble. Els nostres redactors –igual que altres periodistes i

Alimentant el futur veïnal

Allà on no arriben les institucions, el veïnat s'autoorganitza. Fa més de dos anys que un grup de veïns i veïnes de Gramenet està duent a terme un menjador social, un projecte vinculat a l'Assemblea Popular de Gramenet que, des de l'autogestió, treballa per crear fórmules alternatives per garantir l'accés a la

feina, l'habitatge o el menjar a la gent que ho necessita. Pocs quilòmetres més enllà, al barri barceloní de Gràcia, trobem el Projecte Local d'Aliment Transformador (PLAT), un altre exemple de com la iniciativa ciutadana s'encarrega de garantir els serveis públics, cada dia més retallats.

Aitor Blanc i Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

A principis de l'any 2012, l'Ateneu Popular Julia Romera i el Lokal Social Krida, dos locals socials autogestionats de Gramenet, van detectar la necessitat d'engegar un procés de reflexió entre els col·lectius i les persones vinculades al teixit associatiu anticapitalista de Gramenet. Aquest procés es va vehicular a través d'unes enquestes, que van comptar amb la participació de mig centenar de persones.

El procés va generar dues jornades de debat i reflexió, entre l'abril i el juny de 2012, durant les quals, sota el lema *Pensem i actuem*, es va parlar sobre l'autocrítica, els objectius i les estratègies en els moviments socials; la incidència social; la formació, la coordinació i la creació d'alternatives.

El fruit de la feina feta per diferents comissions de treball va ser la constitució d'ARA-Assemblea Popular de Gramenet. Integrada per veïnat que fa anys que participa en activitats reivin-

dicatives, alternatives i culturals a la ciutat —des de la resistència antifranquista fins al 15-M, passant per la lluita pel parc de Can Zam—, l'assemblea neix partint de l'experiència de la xarxa de coordinació ARA! (Actuar, Reflexionar i Aprendre), que va funcionar entre els anys 2003 i 2007.

Autogestió per transformar la realitat

A la seva declaració de principis, destaca la intenció d'esdevenir "un moviment social format per persones de la ciutat que ajunten esforços per recórrer plegats el difícil, però necessari, camí per aconseguir una Santa Coloma, una Catalunya i un món que sigui just, lliure, solidari i sostenible".

Per a les integrants de l'assemblea, la militància es basa en quatre eixos: defensar-se amb la resistència; posar en pràctica el suport mutu i la solidaritat; créixer, crear alternatives i ser referents, aglutinant persones vinculades a col·lectius i organitzacions socials a fi que aquestes organitzacions donin suport als plantejaments col·lectius.

El 10 de novembre es va presentar el moviment ARA-APG amb una *flashmob* titulada *Mou-te pels teus drets*

- **Esmeralda Pérez**

- *El veïnat de Santa Coloma de Gramenet ha decidit unir esforços per crear una xarxa de convivència, d'afecció i de suport mutu*

El que diferencia ARA d'altres moviments cívics de la ciutat són alguns dels seus reptes: l'impuls de la mobilització ciutadana —sortint al carrer amb un llenguatge clar i pedagògic— i dur a terme accions de no-cooperació amb les injustícies, a través de la pràctica de la desobediència civil a les lleis il·legítimes.

Recollint el llegat històric dels moviments socials i obrers de la ciutat, destaca l'aposta per l'autogestió, entesa com a funcionament del col·lectiu, però també com a creació —o reforç— d'alternatives per satisfer les necessitats quotidianes de la població, des de la feina fins a l'habitatge, passant pel menjar o l'oci.

L'assemblea ciutadana també pretén bastir les estructures d'una societat futura sobre valors com la democràcia o la solidaritat. L'objectiu és millorar la vida del veïnat de Santa Coloma de Gramenet i trencar amb el capitalisme, sense tancar-se, ni estancar-se en els plantejaments o en les formes de fer, intentant respectar la pluralitat i la independència de les integrants i també aglutinar sensibilitats i motivacions diverses. La formació, l'escolta activa del veïnat i la importància de la reflexió són els vehicles per a la intervenció social. Però, més enllà de l'activisme, aquestes veïnes organitzades han decidit unir esforços per crear una xarxa de convivència, d'afecció i de suport mutu entre les persones, sense oblidar el vessant basat en l'afirmació de la militant anarquista Emma Goldman: "Si no puc ballar, la teva revolució no m'interessa".

Coordinar-se per actuar

El guió de treball d'ARA té dues fases: donar-se a conèixer i desplegar campanyes vinculades a les necessitats

bàsiques de la població i a la lluita contra el capital, tenint en compte el treball dels col·lectius.

El moviment també mirarà d'impulsar plataformes de lluita i de construcció d'alternatives i de coneixement d'àmbit català, sense perdre el treball que els moviments socials han fet fins ara.

Eines per a l'assemblearisme

Per facilitar l'essència assembleària del moviment, s'ha constituït un grup de persones que s'encarrega de dinamitzar els acords de les assemblees bimensuals i la trobada anual, a més de proposar i intervenir socialment i políticament en els diversos esdeveniments. Aquest grup ja va exercir el seu paper durant la darrera vaga general del 14 de novembre, en què l'assemblea va celebrar un fòrum obert d'idees al bell mig de la plaça de la Vila.

Passar a l'acció

El 10 de novembre, ARA es va presentar en societat a través d'una *flashmob* reivindicativa, titulada *Mou-te pels teus drets*, en què les veïnes recordaven diferents lluites, moviments i reivindicacions socials: contra les retallades a la sanitat i l'ensenyament, contra l'atur i en defensa dels drets laborals i pel cobriment de necessitats bàsiques com l'habitatge, el menjar i el transport. Dos centenars de persones van participar de l'acció, que es presentarà públicament a la plaça del Rellotge (barri Fondo) el 16 de desembre.

L'assemblea popular vol impulsar plataformes de lluita i de construcció d'alternatives d'àmbit català

L'assemblea també ha volgut dotar el veïnat d'eines mitjançant la formació. Per això, amb la intenció de difondre les eines bàsiques per a l'activisme social, ha organitzat una escola de tardor i ha creat un butlletí informatiu digital.

Ara que ja s'ha posat en marxa la fase de difusió, les integrants del moviment estan preparant una campanya d'intervenció social, que servirà per fer visible la lluita de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) de Gramenet i el menjador social que gestiona el col·lectiu Menjar per a Tothom a l'Ateneu Popular Julia Romera.

+INFO

www.ara-santacoloma.com
[@ARAGruamenet](https://www.facebook.com/AraAssembleaPopularDeGruamenet)

El menjador social de Santa Coloma de Gramenet

Si tradicionalment Santa Coloma de Gramenet ha estat una de les ciutats amb una renda per habitant més baixa de Catalunya, actualment, amb la crisi, la ciutat es troba severament afectada per la pobresa, l'exclusió social i l'atur, que supera les 13.000 persones. La

manca de feina fa que cada vegada hi hagi més famílies que no arriben a final de mes, que perden el pis i, fins i tot, que tenen dificultats per poder menjar.

Fruit d'aquest context, es va crear el col·lectiu Menjar per a Tothom, format per una vintena de persones, que s'or-

ganitzen de manera voluntària per donar menjar a vint persones dos dies a la setmana. El projecte combina el servei de menjador amb les accions de denúncia per l'incompliment de les institucions en relació a l'abastiment de les necessitats bàsiques de la població.

"Recordem que l'accés a l'alimentació i a l'habitatge dignes són drets humans bàsics que els poders públics estan obligats a garantir per la Constitució i per les lleis", afirmen les veïnes en un manifest. "La Llei 12/2007, d'11 d'octubre, reguladora dels serveis socials, dictada per la Generalitat de Catalunya, obliga els ajuntaments de municipis amb una població superior a 20.000 habitants –com el nostre– a prestar un servei de menjador i d'acolliment residencial d'urgència", conclouen. Tanmateix, el veïnat denuncia que la ciutat no compta amb cap alberg ni cap servei d'acollida semblant i que els serveis de menjador que ofereix el consistori de Santa Coloma són insuficients: "Els tres menjadors que esmenta l'Ajuntament no s'adeqüen a les característiques mínimes que permetrien qualificar-los de menjador públic", es queixen les veïnes.

Per fer-hi front, Menjar per a Tothom ha engegat una campanya de recollida d'aliments i productes d'higiene juntament amb la Federació d'AMPA de la ciutat.

Acció del Col·lectiu Menjar per a Tothom a Santa Coloma de Gramenet - Menjar per a Tothom

Projecte Local d'Aliment Transformador (PLAT)

Durant el mes de maig de 2012, al bell mig del barri de Gràcia, una associació veïnal va crear un menjador popular per al barri. L'esperit del PLAT és adoptar una estructura autogestionada per crear un espai on s'aprofitin els excedents alimentaris en bon estat que, d'altra manera, acabarien a la brossa. L'objectiu és que qualsevol persona, independentment de la seva situació econòmica, pugui exercir el seu dret a l'alimentació. El menú és sorpresa, depèn dels aliments en bon estat que es recullen cada dia dels comerços del barri i les parades dels mercats que, voluntàriament, col·laboren en el projecte. Això ha possibilitat que, cada dia, se serveixin àpats de forma gratuïta al local de l'associació. No obstant això, l'espai també tracta de complementar l'alimentació amb activitats i tallers dirigits a sensibilitzar la gent per a la cultura del consum responsable i la sobirania alimentària.

Les usuàries del menjador s'encarreguen de la gestió del projecte col·laborant en les tasques de funcionament del menjador, recollint productes als mercats i els comerços del barri, preparant i cuinant els aliments o fent la distribució del menjar i el repartiment de plats i begudes.

El plats que se serveixen són de franc. No obstant això, es permeten les aportacions econòmiques voluntàries, que es destinen a finançar productes que no es poden aconseguir amb la recollida i que són necessaris per confeccionar els menús, com ara oli o arròs. L'organització del PLAT és independent de les institucions, ja que vol conservar el caràcter ciutadà i autogestionari. Per poder-ho dur a terme, es coordina amb associacions i organitzacions ciutadanes del barri per fomentar la participació voluntària de les usuàries en la gestió del menjador.

El menú del PLAT depèn dels aliments que es recullen cada dia als comerços del barri

Més enllà de les nostres tanques

FOTOGRAFIA: Carla Moral

Barrera, tanca, forrellat, cleda, bardissa, tàpia. Diferents paraules, el mateix significat. Tanques que s'aixequen. Sovint, sabem les raons per les quals estan davant nostre, altres vegades les intuïm i altres ni tan sols no ens deixen imaginar-les. Només tenim ficat entre cella i cella superar-les, saltar-les, avançar-les, vèncer-les, sense pensar ni per un moment per què ho hem de fer, per què estan allà o si ens serveix de res passar-les soles. Potser del que es tracta és de superar-les juntes. Tanquem els ulls, estrenyem els punys i premem les dents, quan potser hauríem d'obrir-los de bat a bat, estendre la mà i prendre la paraula.

I darrere? Què ens espera al darrere? Mai no ho sabem del cert. Les presses, la inseguretats i la desconfiança ens fan veure-ho tot ennuvolat, embromat, poc serè. Núvols que no ens deixen veure més enllà del que volem veure,

del que ens agradaria veure, però mai del que serà realment. Núvols que amaguen sorpreses. De desil·lusió i decepció? D'èxtasi i d'entusiasme? Mai no ho sabrem si no fem el pas. No es tracta només de veure què hi ha un cop sobrepasat el filferro que ens destorba el pas, sinó de veure-hi més enllà. Més enllà d'on arriben els nostres ulls, més enllà d'on arriben les nostres mans i més enllà d'on arribaran els nostres peus.

Serà just aquell dia que la desesperança ens impedirà veure-hi més enllà, just al bell mig d'aquell dia, quan –de sobte– trobarem una clariana. Serà ella la que ens farà veure que, darrere els grisos, hi ha el color, que tot això està valent la pena i que, juntes, ho estem fent possible. Soles, ni ho haguéssim pogut imaginar.

Manel Ros

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Reaccions diverses davant el reportatge 'Oligopoly' de 'Salvados'

El 18 de novembre, el programa *Salvados* va emetre un reportatge titulat *Oligopoly: el juego de la energía*, que volia analitzar el món de les companyies elèctriques i el de les gasolineres. I ho va fer sota la mirada atenta de 2.935.000 espectadors i una quota de pantalla del 12,9%. El reportatge va respondre preguntes com *Què inclou la factura de la llum?* o *Per què en un moment de crisi com l'actual el preu de l'energia no para de pujar?* Com és habitual al programa de Jordi Évole, les respostes es buscaven d'una manera crítica i incisiva, generant una certa incomoditat a les persones entrevistades que intentaven respondre-les. El resultat va ser un programa que denunciava la situa-

ció d'oligopoli del sector, les relacions de complicitat entre aquest sistema i el polític i la manca de transparència que ho envolta tot plegat.

El programa va entrevistar Jorge Fabra, expresident de Red Eléctrica de España i exconseller de la Comissió Nacional de l'Energia; Jorge Morales de Labra, empresari del sector elèctric; Alfredo Hernández, assessor jurídic de la Confederació Espanyola d'Empresaris d'Estacions de Servei; i Carmen Monforte, periodista de *Cinco Días* especialitzada en temes d'energia. Però es va trobar a faltar UNESA entre les entrevistades. Per això la patronal va sol·licitar poder exposar la seva visió sobre el tema a José Manuel Lara -president del Grupo Planeta,

actual cap de La Sexta. La sol·licitud anava acompanyada del rumor que la patronal havia demanat el tancament del programa. L'audiència no va trigar a reaccionar i la pla-

taforma change.org va començar una recollida de firmes de suport a Évole, que ja ha aconseguit 111.754 signants. A banda d'aquestes reaccions, també cal destacar l'èxit de la

plataforma madrilenya Per un Nou Model Energètic, que, dos dies abans de l'emissió del programa, va iniciar una recollida de signatures amb l'objectiu d'enviar una carta digital a Günter Oettinguer, comissari europeu d'Energia, per demanar-li que efectués una investigació profunda per determinar els costos del sistema elèctric que ha generat el dèficit tarifari. Aquesta investigació hauria de servir per promoure una modificació del sistema que Jordi Évole explicava a *Oligopoly*. Aquesta iniciativa es pot considerar el pas següent a la denúncia feta a *Salvados*, una mobilització social per al canvi a la qual ja s'han sumat prop de 140.000 persones. MARTA PALAU ALBÀ

PREMSA

'Som Anòia': un nou setmanari comarcal de propietat cooperativa

El setmanari *Som Anòia* sortirà a la venda per primera vegada el 14 de desembre. Es tracta d'un projecte cooperatiu endegat per tres periodistes que preten oferir una cobertura local de la comarca de l'Anoia. El setmanari compta amb més de cinquanta col·laboradors, a més de presència a la web i a les xarxes socials. Intentarà cobrir un buit important dins el panorama periodístic: la

informació de proximitat. El projecte proporcionarà informació

completa de la comarca, a més d'opinió i anàlisi per contextualitzar

les situacions viscudes. Els tres periodistes fundadors ja havien treballat a altres mitjans, però van decidir impulsar un projecte cooperatiu i comú. Per què en paper, amb la situació de crisi que pateix aquest tipus de format? Segons Albert Mateu, un dels creadors de *Som Anòia*, el paper encara no està mort: "Creiem que és el suport més adient per un setmanal i que encara li queda recorregut. A més, els

potencials anunciats confien que la publicitat en paper pot arribar a més lectors".

La publicació es podrà trobar cada divendres als quioscos anoiencs per un preu d'1,50 euros. Caldrà veure com s'introdueix entre el públic una publicació d'informació únicament local i l'impacte que pot tenir en les pràctiques polítiques i socials del territori. JAVIER BORRÀS I ARUMÍ

<p>FREQUÈNCIES LLIBRES</p>	<p>Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org</p>	<p>Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com Sants TV http://sants.tv Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org</p>
	<p>Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos! CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!</p>	<p>DILLUNS: 22h. L'Entrevista DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV</p>

Terra d'escudella

memorars menus al migdia amantots a la mitja antrepans castets braves

c/ Premià, 20 baixos 08014 Sants (BCN) Tel. 93 432 16 1

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org

REGIO 35 BARRIS - 08014 BCN - 93 298 99 47

disco 100

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativest treball.coop

L'ACCENT

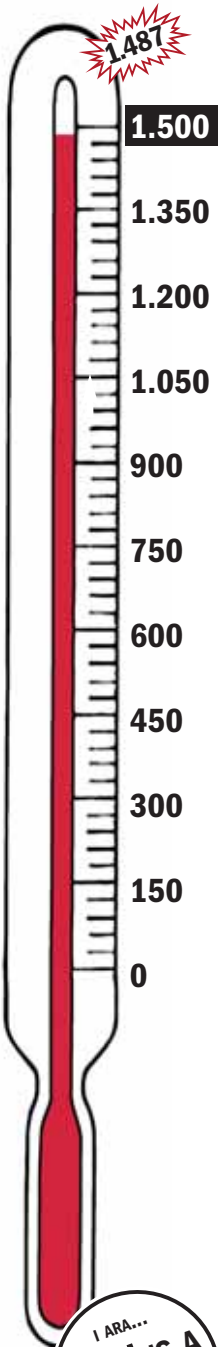
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppoc@laccent.cat

www.laccent.cat

, espai directa

. SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

#RegalaDirecta

D ANY NOU, NOVES ALTERNATIVES
REGALA LA DIRECTA
i fes que el teu regal duri tot l'any
www.setmanaridirecta.info/subscribe 661 493 117

"Regala ecosols" és una campanya per promoure que, aquestes festes, les persones facin un obsequi original, un regal solidari, alternatiu i de consum responsable: comprar ecosols i regalar-los. Amb aquests, qui els rep podrà adquirir productes i serveis de l'economia solidària, els que apareixen al portal WWW.MERCATOSOCIAL.CAT

La Xarxa d'Economia Solidària (XES) ha iniciat la promoció d'aquesta moneda social: WWW.XES.CAT

WWW.REGALAEOSOLS.ORG — www.facebook.com/regalaeosols
@regalaeosols — mercatecosol@xes.cat
#regalaeosols — #ecosolsaquisi

AQUESTES FESTES REGALA ECOSOLS!

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Casal de Barri de Prosperitat · Plaça Àngel Pestanya s/n | Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Espai Icària · Arc de Sant Cristòfol, 11-23 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15 | Koiton club · Rossend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GAVA:** Art Voltaic · Sant Joan, 1. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Can Ramon · Baixada de la Trinitat 5 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Llibreria Drac · Ferran Puig 38. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorret · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Café Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 16 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ÀSIA · LES PRESES POLÍTQUES KURDES PRESSIONEN AMB UNA VAGA DE FAM MENTRE EL JOVENT AGAFA LES ARMES

S'intensifica el conflicte entre la guerrilla kurda i el govern turc

NICOLA ZOLIN

OSMAN ORSAL

Centenars de periodistes turques i activistes de drets humans han donat suport a la vaga de fam que han fet les preses kurdes

Enfrontaments amb la policia turca durant una protesta en suport a les vaguistes

Nicolás Lupo
Diyarbakir - Beirut

El conflicte entre l'Estat turc i la població kurda ha guanyat intensitat des de la fi de l'estiu. La vaga de fam de centenars de preses polítiques kurdes i la violència creixent entre l'exèrcit turc i el Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) al sud-est de Turquia són els elements més visibles del rebrot d'aquesta guerra silenciosa que ja ha provocat la mort d'almenys 30.000 persones des de l'any 1984. Un conflicte que troba els seus orígens en la falta de reconeixement dels drets civils d'un poble, el kurd, que representa el 20% de la població de Turquia.

Seixanta-cinc presoneres kurdes es van declarar en vaga de fam el 12 de setembre. Demanaven la possibilitat d'estudiar en kurd a tots els nivells del sistema educatiu, poder-lo utilitzar en el sistema judicial i la fi de l'aïllament d'Abdullah Ocalan, el líder i fundador del PKK. Ocalan va ser detingut el 1999 i condemnat a mort, sentència que va ser substituïda per la cadena perpètua. Ara, es

troba empresonat en solitari en una illa situada prop d'Istanbul. Durant els 68 dies que va durar la vaga de fam, el nombre de participants es va anar multiplicant a mesura que passaven les setmanes. Almenys 680 persones es van arribar a declarar en vaga de fam. Entre elles, hi havia càrrecs polítics del Partit de la Pau i la Democràcia (PPD), prokurd, com Osman Baydemir, alcalde de Diyarbakir, la ciutat considerada la capital kurda a Turquia.

“Els últims tres anys, prop de 300 joves s'han convertit en guerrillers, entre ells, el meu fill”

La vaga de fam va finalitzar el 18 de novembre, després que el mateix Abdullah Ocalan ho demanés a través d'un document, on afirmava: “La vaga de fam ha arribat a port i ha assolit els seus objectius”. “Això demostra que

Ocalan continua sent el líder del PKK i que és un referent que ha d'estar present en qualsevol negociació que pugui existir amb el govern turc”, explicava Salim al principal centre cultural kurd de Diyarbakir, on fa de professor. El govern del primer ministre Recep Tayyip Erdogan va fer pocs passos durant els més de dos mesos que va durar la vaga de fam, si bé Erdogan va insinuar la possibilitat de reobrir conversacions amb Ocalan.

Més de 800 morts només el 2011
L'augment de la violència des de l'any 2008 s'explica pel fracàs del procés anomenat Obertura Kurda. Durant la dècada passada, l'Estat turc va reconèixer per primera vegada l'existència de la població kurda. Però el procés va fracassar i el grau de violència entre el PKK i l'exèrcit es va tornar a disparar. Un mínim de 600 persones van morir l'any 2011, la majoria membres de la guerrilla del PKK, davant el centenar de 2009.

“El fracàs de l'Obertura va accelerar la ruptura emocional entre

la comunitat kurda i l'Estat -explica el diputat al parlament pel PPD Kemal Peköz- i això ha conduït a un increment de les tensions per tot arreu”. “No sembla que hi hagi cap altra opció que la lluita durant un llarg període de temps -continua Peköz-; cada dia que passa sembla més difícil que l'Estat turc i els kurds puguin viure junts i empeny la gent a considerar altres vies”.

El poble kurd representa el 20% de la població total de Turquia, prop de quinze milions de persones, que majoritàriament viuen al sud-est del país. Des de la creació de l'Estat turc, l'any 1923, les kurdes han estat considerades com les turques de les muntanyes, fet que les assimilava a la resta de la població i els negava qualsevol dret polític o cultural. L'any 1978, Ocalan va fundar el PKK, de base marxista i situat a l'extrema esquerra ideològicament. A partir de 1984, el PKK es va oficialitzar com a guerrilla, en un context d'inestabilitat a Turquia, on els militars gaudien d'extensos poders i les violacions dels drets humans eren constants.

El conflicte va assolir el seu punt àlgid entre el 1992 i el 1999, quan van morir més de 20.000 persones.

“La gent ha deixat de creure, un altre cop, en la via política”, explica Abdullah Demirbas, regidor del PPD a Diyarbakir, “una mostra d'això és que, els últims tres anys, prop de 300 joves s'han convertit en guerrillers, entre ells, el meu fill”. “Com que no han pogut guanyar per la via democràtica, l'Estat turc ho intenta mitjançant la repressió a tots els nivells”, continua. El regidor acusa l'Estat de cloure la via democràtica després de les eleccions de 2009. En aquelles eleccions, el PPD va guanyar a 99 municipis, davant els 54 de la legislatura anterior.

Demirbas acumula 72 processos, pels quals li demanem 1.493 anys de presó. Un d'ells va ser per publicar i retolar en kurd, armeni i siríac als edificis municipals en un país on les llengües minoritàries estan prohibides oficialment. Demirbas conclou: “Com a pare, m'enfada i m'entristeix que un dels meus fills lluiti a les muntanyes, però ens sentim honorats pels nostres fills”.

, roda el món

TIBET· 30 PERSONES S'HAN CREMAT VIVES DES DEL 4 DE NOVEMBRE MALGRAT ELS PRECS EN CONTRA DE LA COMUNITAT TIBETANA A L'EXILI

L'onada d'immolacions sacseja el Tibet

Jon Herranz i Gerard Peris
Dharmashala

Ja són 92 les persones tibetanes que s'han immolat com a forma de protesta per les condicions de vida al Tibet i per exhortar la comunitat internacional perquè s'impliqui i pressioni la Xina per buscar una solució dialogada al conflicte. Tot i les crides constants de la comunitat tibetana a l'exili demanant que s'aturin i no continuïn morint tibetanes per assolir els seus objectius polítics, des del 4 de novembre, 30 persones han decidit cremar-se vives, fet que ha originat un episodi sense precedents en els més de 60 anys de disputa sinotibetana. "Les autoimmolacions són un episodi molt dolorós en la nostra història", assumeix el primer ministre, Lobsang Sangay. "Es tracta d'un dels reptes més importants als quals s'ha enfrontat la societat tibetana durant els darrers anys, perquè part de la nostra gent està recorrent a una forma molt tràgica de morir per trobar una solució al conflicte. (...) És per això que demanem als tibetans de dins el Tibet que no adoptin aquest tipus de protesta, però continuen fent-ho, motiu pel qual, més que centrar-nos en l'acte en si, hauríem de preguntar-nos les causes que els impulsen a fer-ho. L'ocupació del Tibet, la repressió política, la marginació econòmica, l'assimilació cultural i la destrucció mediambiental són els motius pels quals els tibetans busquen dotar la seva lluita d'una dimensió global", acaba Lobsang.

Testimonis de les exiliades

Malgrat el silenci mediàtic generalitzat, l'augment d'immolacions avala el testimoni de la gent que acaba d'arribar a l'exili, que parla d'un dia a dia certament complicat a l'interior del Tibet per la gent que vol viure amb normalitat la identitat tibetana. "No existeixen els drets

humans més bàsics; no hi ha llibertat d'expressió; no hi ha llibertat de moviment ni de reunió, ni tan sols tenim la capacitat d'utilitzar lliurement la nostra llengua", denuncia un monjo budista tibetà que es va exiliar fa una setmana, motiu pel qual prefereix no revelar el seu nom, per por de possibles represàlies contra la seva família.

"Hem de centrar-nos en les causes que impulsen la nostra gent a immolar-se"

En aquest sentit, tal com indica Penpa Tsering, el portaveu del Parlament tibetà a l'exili, "tots els que s'han cremat han nascut després de la Revolució Cultural xinesa, cap d'ells no ha viscut en carn pròpia el que van fer els xinesos als tibetans quan van arribar al Tibet, el que van sofrir els seus pares... Ells mai no han vist el Dalai Lama! Però sí que veuen el que fa la Xina als tibetans avui dia, una experiència en primera persona que els condueix inevitablement a prendre una decisió d'aquesta magnitud".

Cridar l'atenció del món

Aquest repunt del conflicte ha coincidit amb el divuitè Congrés Nacional del Partit Comunista de la Xina, celebrat a principis de novembre i durant el qual s'ha renovat la cúpula política. Sembla ser que la població tibetana ha decidit que ha arribat l'hora de cridar l'atenció del món i llançar un crit de socors a la comunitat internacional perquè reaccionin i forci la Xina a assolir un desenllaç del conflicte basat en el diàleg, tal com planteja la *Via mitjana*, el full de ruta creat pel Dalai Lama fa tres dècades i que constitueix la base de la postura de negociació del govern tibetà a l'exili.

Un manifestant mostra la fotografia de Tangzin Dolma, que es va immolar el 16 de novembre al Tibet Oriental

J.H. i G.P.

La manifestació contra la situació del Tibet que es va fer a Dharamshala va acabar amb un homenatge a les persones immolades

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

TUNÍSIA · LA REPRESSIÓ BRUTAL D'UNA MANIFESTACIÓ CONTRA LA PRECARIETAT POSA EN ENTREDIT EL GOVERN DE HAMADI JEBALI

Siliana, el mirall d'un país

A.G.

A.G.

Pintada en una paret de Siliana: 'No ens rendirem. Victòria o mort. Els lliures de Siliana'

Projectil de gas lacrimògen que es va disparar dins el cafè de l'estació d'autobusos de Siliana

Andrés González-Nandín
Siliana

Setmanes després dels fets, es respira una tranquil·litat falsa als carrers de Siliana. La tensió continguda de la població és perceptible. El veïnat de la localitat de l'interior de Tunísia, situada a 120 quilòmetres de Tunis, encara té ben presents els incidents del 29 de novembre. La policia va reprimir brutalment una manifestació, fet que va aixecar els ànims de milers de tunisians arreu del país i va fer caure el governador local.

Les manifestants denunciaven la precarietat social de la regió i demanaven la dimissió del governador provincial. L'actuació policial, amb gasos lacrimògens i bales de plom, es va saldar -durant dos dies de protestes- en més de 300 persones ferides, vint d'elles molt greus. Els esdeveniments van posar en entredit el govern del país i l'executiu provisional de Hamadi Jebali va haver de cedir. El 2 de desembre, en una reunió amb la Unió Regional del Treball (UTR) -branca

regional de la majoritària Unió General Tunisiana del Treball (UGTT)-, es va acordar la substitució del governador local. A canvi, el sindicat va desconvocar la vaga general a la regió prevista per la setmana següent. La tensió, però, continua al país on encara s'ha d'aprovar la nova Constitució.

Una calma aparent

El 4 de desembre, els rastres dels forts aldarulls no eren apreciables, ja que la ciutadania es va esforçar a netejar els carrers de rocs, arbres i pneumàtics, les seves armes contra les càrregues de la policia. Als voltants de l'estació d'autocars, però, encara es podien veure algunes destrosses. Els vidres de l'estació, del cafè i del quiosc propers continuaven trencats; segons la ciutadania, les forces de seguretat havien causat els desperfectes per acusar la població d'iniciar la violència.

Dins l'estació, el venedor de bitllets mostra el peu enguixat a causa dels cops dels agents, mentre explica que el van agredir sense motiu mentre treballava. L'amo del cafè in-

sisteix a ensenyar la càpsula de gas lacrimògen que van disparar dins el seu establiment. S'hi observa la inscripció: No disparar en espais tancats. *Made in USA*.

“Les ferides als ulls i a l'esquena fan que costi de creure que la policia actués per defensar-se”, diu el director de l'hospital

El veïnat també vol fer conèixer Chaben Jabalah, un dels ferits que ha abandonat l'hospital i que amb el braç enguixat i un genoll ferit de perdigons, explica que sortia de treballar i es dirigia cap a casa quan la policia va agredir-lo. Tot i que es troba estirat amb signes evidents de dolor, assegura que no l'han atemorit: “Pensem lluitar pels nostres drets encara amb més força”.

A l'hospital, el director Zaidi Mohamed testifica que hi va haver més de 300 persones ferides. Entre elles, quinze policies. Mohamed desmenteix els rumors que deien que el personal de l'hospital s'havia negat a donar assistència mèdica a les forces de seguretat. Pel que fa a les altres persones ferides, algunes es van derivar a Tunis. Entre elles, les vint que han perdut la visió en un ull arran dels perdigons. “Les ferides als ulls i a l'esquena fan que costi de creure que la policia actués per defensar-se”, sentència el director del centre.

Un cafè proper a l'avinguda principal és ple de vida a mitja tarda. A pocs metres, trobem l'edifici del governador, on encara no s'han reparat els vidres trencats, víctimes de la ira de les manifestants. Com a tota la ciutat, no hi ha ni un sol policia, només algun militar que fa guàrdia. A la vora del cafè, una pintada fa palès el sentiment popular: *No ens rendirem. Victòria o mort. Els lliures de Siliana*. Un missatge contundent dirigit al govern provisional, que, gairebé dos anys des-

prés de la caiguda del dictador Ben Ali, no aconsegueix millorar les perspectives socioeconòmiques de les regions de l'interior. Als bressols on va néixer la revolució, molta gent la considera fràgil i encara n'esperen els efectes. Lliures de la policia, posen de manifest que a Tunísia falten moltes coses per canviar.

Pols sindical al govern

El 4 de desembre, simpatitzants del partit islamista Ennahdah i membres dels Comitès de Protecció de la Revolució van protagonitzar aldarulls violents a la plaça Mohamed-Ali de Tunis, on hi ha la seu de la UGTT. El sindicat va respondre les agressions convocant una vaga general a les ciutats importants el dia 6 per protestar pels atacs contra sindicalistes. A més, s'ha convocat una jornada de vaga general a Tunis el 13 de desembre. Així doncs, la UGTT fa un pas més en el pols que manté des de fa mesos amb el govern liderat pels islamistes. Les sindicalistes, que cada vegada adopten més protagonisme polític, acusen el govern provisional de frenar la revolució.

**Aquestes festes regala ecosols,
Regala economia solidaria!**

WWW.REGALAEOSOLS.ORG

REGALAEOSOLS.ORG ecosol

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El millor antídot intel·lectual

El 2013 farà cinquanta anys que es va publicar 'The Making of The English Working Class', d'E. P. Thompson, una obra clau en la renovació de la història social

Xavier Díez
expressions@setmanaridirecta.info

La reedició del clàssic de la historiografia *The Making of the English Working Class* és una bona i una mala notícia. Bona, perquè que ens incita a llegir un dels llibres fonamentals del segle xx. Dolenta, perquè, avui, en plena època de descomposició social i econòmica, les seves anàlisis guanyen actualitat.

E. P. Thompson (Oxford, 1924-1993) és un dels historiadors europeus més rellevants o, si més no, més influents entre les anàlises socials amb vocació crítica. L'historiador va ser un revolucionari en dos sentits complementaris; en el camp de les ciències socials, per la seva capacitat d'introduir elements d'història social i econòmica i d'antropologia en una historiografia postvictoriana i també per la seva partici-

E.P. Thompson sempre va empènyer les classes treballadores a elaborar el seu propi relat

Thompson va ser un dels introductors més brillants d'un marxisme historiogràfic allunyat dels esquematismes

ció activa en diversos moviments socials, posant un èmfasi especial a empènyer les classes treballadores a elaborar el seu propi relat, el seu propi discurs allunyat de l'estricta cànon histo-

riogràfic segrestat per un academicisme encarcerat. En aquest sentit, va ser un dels introductors més brillants d'un marxisme historiogràfic allunyat dels esquematismes, que va permetre generar grans polèmiques i debats al Regne Unit.

La seva obra *The Making of The English Working Class*, publicada per primera vegada l'any 1963, esdevenia una esmena a la totalitat del discurs complaent dominant sobre la Revolució Industrial. De fet, arran del seu llibre i d'altres obres del col·lectiu marxista britànic, es va elaborar la visió pessimista, com a tragèdia humana, de la Revolució Industrial, contraposada a la visió optimista victoriana que contem-

plava les transformacions com un èxit del progrés econòmic. Thompson descrivia -i denunciava- la dissolució de les relacions laborals i socials premodernes i la seva substitució per un sistema d'anòmia moral i misèria material pròpia del capitalisme, molt en la línia de la crua descripció de coetanis com Engels o Pere Felip Monlau.

Fins l'any 1977 no va aparèixer la primera traducció al castellà, segons sembla, apressada i deficiente. El 1989, prologada per un dels thompsonians més fervents, Josep Fontana, va ser publicada per Crítica. Arran de l'extensió de les tesis de Thompson, es pot dir que es va articular tot un corrent d'història social que, per primera

vegada, tenia en consideració elements antropològics i culturals (al cap i a la fi, les transformacions econòmiques derivades del capitalisme generen col·lapses traumàtics entre les classes treballadores arreu). El cert és que bona part dels estudis de Pere Gabriel, Àngel Duarte, el mateix Fontana o Miquel Izard van fer servir línies d'estudi semblants a les del britànic, que ens van permetre qüestionar les històries oficials que ens intenten vendre cada dia. La visió de la monumental i documentadíssima *The Making of The English Working Class* ens il·lustra sobre els terribles *danyos col·laterals* del capitalisme i ens alerta de la vacuïtat dels discursos sobre la bondat del

sacrifici econòmic present a l'espera d'un inexistent paradís futur. En aquest sentit, avui, la seva lectura ens serveix d'antídot per fer front a l'opusdeista *cultura de l'esforç*, una tradició inventada que amaga l'explotació de tota la vida, que representa la nostàlgia, per part dels nous senyors feudals, del capitalisme desregulat, de l'Estat privatitzat del segle XIX, somni humit de les tecnocràcies nostrades, exhibides des dels seus laboratoris de pensament i mitjans de propaganda catòdica.

La reedició del volum per part de l'editorial Capitan Swing ens ofereix l'oportunitat de rellegir un text que no només ha envellit fantàsticament, sinó que, per desgràcia, sembla haver rejuenit.

La formación de la clase obrera en Inglaterra

Edward P. Thompson
Capitan Swing, Madrid, 2012.
936 pàgines

E. P. Thompson és un dels historiadors europeus més influents entre les analistes socials amb vocació crítica

Relat propi

Xavier Ferré
expressions@setmanaridirecta.info

Una aportació bàsica de la historiografia anglesa marxista ha estat estudiar les formes culturals i associatives de les classes subalternes. Però un altre aspecte destacable d'aquesta tradició analítica -remarcada per E.P. Thompson en el seu debat amb el pensador francès estructuralista Louis Althusser- ha estat no sobredeterminar la pràctica a partir de conceptes i de models. Cal analitzar -i teoritzar- la consciència històrica del bloc social minoritzat des de la pròpia pràctica mobilitzadora, revolucionària.

Aquest aspecte, no gens secundari, és fonamental per comprendre -un factor aportat, també, per l'antropologia cultural- les concepcions del món des del seu propi context o condicions de possibilitat. Cal destacar que, a la base d'aquesta manera de confegir els processos històrics, les orientacions gramscianes sobre les intel·lectuals al servei d'un projecte, l'organització de la cultura o el plantejament del concepte *nacional* són fonamen-

tals per copsar la historiografia que es proposa de fer escriure a les protagonistes llur pròpia història (=trajectòria) o, el que és el mateix: possibilitar la construcció d'identitats autònomes.

Thompson apostava per una història social que explicités les contradiccions ideològiques dels blocs socials de poder

La *Miseria de la teoria* a la qual al·ludia Thompson no era altra cosa que cercar els referents socioculturals per debatre sobre la significació del *materialisme històric*. La lluita contra l'economicisme, la centralitat sobre tots els àmbits que remetien al món de vida de la classe treballadora han de ser els caps de pont per socialitzar -tot superant les eixorques lectures de manual- la raó de ser d'actituds i de capteniments.

Aquesta metodologia -entre la sociologia històrica, la sociolingüística (registres d'ús comparatius entre classes socials i els processos de conflicte lingüístic) i l'antropologia- ha estat la que ha anat confegint, d'ençà de la segona meitat dels anys seixanta, una història social que explicités les contradiccions ideològiques dels blocs socials de poder. La història social de la cultura, plantejada com a històries de vida, ha estat fonamental per eixir del sociologisme -estadístiques sobre "estantisses" estructures socials com a fi i no pas com a mitjà- i legitimar cultures polítiques pròpies de la majoria social, que el bloc de la classe hegemònica burgesa vol(ia) sense història.

Fer baixar Marx als ateneus

Les aportacions de Josep Termes sobre anarcosindicalisme; les reflexions del grup de treball de la revista *Alliberament* (PSAN); els treballs de J.M. Oller Romeu sobre el primer mutualisme obrerista; la metodologia de Ricard Vinyes sobre els orígens i la socialització de la cultura comunista; les anàlisis de Miquel Izard sobre els

costos socials de la industrialització contemporània; els monogràfics sobre cultura crítica -entre Gramsci i Raimon- de *Nous Horitzons*; les aportacions de Màrius Garcia Bonafè sobre la qüestió meridional gramsciana aplicada al País Valencià; les relacions entre història econòmica i limitacions de les burgesies agràries i financeres vuitcentistes (Rafael Aracil); els treballs antirepressius i sobre memòria independentista de les dues revistes *Lluita* (PSAN i Independentistes dels Països Catalans). En definitiva, les recerques sobre ateneisme, cooperativisme i associacionisme són exemples gairebé paradigmàtics -amb els condicionaments de cada model de societat- de com fer baixar Marx al carrer.

En el context actual, una experiència sobre aquest tipus de treball historiogràfic (com a forma, doncs, de treball intel·lectual transformador) el tenim en la recerca de Marc Dalmau i Ivan Miró: *Les cooperatives de Sants. Autogestió proletària en un barri de Barcelona (1870-1939)*.

La història com a política del passat i la política del present

com a història del futur s'entrelliguen a través de la construcció de referents que, sota circumstàncies diferents, serveixen per legitimar formes de lluita que no deixen de ser experiències que puen en aquell *moviment real* de què parlaven Marx i Engels a *La ideologia alemanya*.

El llegat d'E.P. Thompson

Què ha ensenyat Thompson? Que no se'ns pot construir cap narració des d'interessos aliens. I que, en qualsevol cas, una trajectòria pròpia -nacional i popular- és cabdal per deslegitimar les formes d'alienació polièdriques -interiorització dels interessos aliens dominants- de la *societat* vigent.

Però la historiografia britànica no és l'única que ha de ser motiu d'estudi. Des de cada focus d'activitat i des de cada nació, cal analitzar les iniciatives, les propostes i les reflexions per recobrar l'autoorganització cultural com a via per construir una lectura pròpia de les contradiccions. Joan Fuster, en certa mesura, també entraria dins aquesta manera de copsar *realitats en conflicte*.

TEATRE

El partit de la nostra vida

‘La nostra Champions particular’ fa un retrat entranyable i agredolç de la maternitat i la vida amb un text frenètic farcit de fites esportives i històriques

Marc Farràs Piera
expressions@setmanaridirecta.info

José Edmilson explicava que guanyar la Champions el va fer sentir com la primera vegada que va fer l'amor amb la seva dona. A diferència de molts compatriotes seus instal·lats en la grolleria verbal, l'il·lustre migcampista brasiler ho deia de cor. Barrejar futbol i amor és un negoci tan irresistible com punxegut. Ja se sap que l'esfèrica entén de raons que la raó no entén i que un *dribbling*, un túnel, un cop d'esperó, ben combinat amb una rematada poderosa que acariciï la xarxa, és una autopista cap a l'èxtasi. I, de l'eufòria futbolística a la conjugal, només hi ha un pas. Per si de cas, les estadístiques així ho demostren. Per exemple, a principis de febrer de l'any 2010, els naixements a Catalunya van augmentar de manera estratosfèrica, fruit de l'impuls libidinós del gol d'Iniesta a Stamford Bridge, exactament nou mesos abans.

Fins ara, semblava que el futbol i el teatre no casaven gaire. Però, amb la natalitat pel mig, l'equació esdevé infal·lible. Almenys, així queda palès en la nova obra de Cristina Clemente, *La nostra Champions particular*. Una peça amb la qual la dramaturga barcelonina va quedar finalista en la primera edició del Torneig de Dramatúrgia Catalana Contemporània, celebrat durant el Temporada Alta de l'any passat.

Senzillesa, força i proximitat
L'Aina i el Bernat són la parella protagonista d'una història que explica tota la seva vida des de la paternitat fins al final del seus dies. Futbolera irremeiable, Clemente parteix d'una anècdota esportiva (la Rita, la primera filla de la parella, neix la nit que el Barça guanya el Madrid a la final de la Champions) per teixir una història que és universal per la seva normalitat. Tan fàcil com això. I tan complicat.

Clemente ha fet de la senzillesa i l'espontaneïtat la seva gran virtut. Dialoguista d'ofici, no perd mai la posició i reparteix

Alicia Puertas i Santi Ricart, la solvent i divertida parella protagonista de 'La nostra Champions particular'

joc amb una facilitat inusual. Clemente ha bastit un text recolzat en la força de l'oralitat, sense barroquismes ni paràboles. I això ens dona una pista clau del teatre que ve. A partir d'autores com Marta Buchaca, Pau Miró o Mercè Sarrià, a poc a poc, es va consolidant un teatre sense concessions, que interpel·la, metàl·lic. Amb personatges enderiats per explicar-nos moltes coses i molt de pressa. Neguit i velocitat. Joventut.

Resulta difícil no empatitzar de ple amb l'Aina i el Bernat. Ella es dedica a la música i ell té una botiga de mobles. Podrien ser les veïnes del quart o les de la botiga de la cantonada. I arriba el dia que, després de donar-hi moltes voltes, decideixen tenir criatures. Com diuen les protagonistes, salten des del trampolí més alt dels Jocs Olímpics. I, amb la

mainada, arriben els bolquers, els plors, les farinetes, l'escola i així fins a la vellesa. Una successió d'equilibris físics i emocionals tan exigents (amb bessonada i sogres incloses) com una carrera de fons.

Intèrprets a l'alça

La projecció històrica en clau irònica serveix a Clemente per equilibrar la peça i oxigenar-la en els trams més emotius. Així és com ens assabentem que, tard o d'hora, el país serà absorbit per capital xinès, que els gronxadors funcionaran amb monedes i que ja no ens morirem de càncer, sinó de *bad-wifi*, una malaltia provocada per les ones. Avis per a navegants!

Però és en la parella protagonista on acabem centrant tot l'interès. Particularment, en la seva evolució, en com van modulant el seu punt de vista i la lectura de la realitat, de la família, del

món. Primer, dos pares joves, entusiastes i sacrificats. Més tard, desorientats (els texans són una relíquia i el jovent predica el sexe lliure) i, al final, després d'anys i panys plens d'afany, resignats, encomanats a aquell instant final de lucidesa. Tan anhelat i després tan curt. De la ingenuïtat primerenca al fred de l'hivern. Tan cert i tan breu com això.

L'Aina i en Bernat demanaven dues caracteritzacions naturalistes, diàfanes, i han trobat en Alicia Puertas i Santi Ricart dos intèrprets a l'alça que se'ls han fet seus amb una convicció i una sensibilitat indiscutibles. L'una es confirma com una actriu versàtil i seductora; l'altre ha rebut la justa recompensa després d'una pila de papers secundaris de luxe.

Per la seva honestat i tendresa, *La nostra Champions particular* és una obra entranya-

ble, gairebé necessària, amb petits detalls (un petit silenci, el pas del temps com una onada impertorbable que tot s'ho emporta i, sobretot, aquest final corprendor, amb tints tràgics) que l'eleven a aquell estadi en què el teatre se'ns descobreix com un antídoto contra la tristesa i la desesperança. No és fàcil fer riure i fiblar alhora. Cristina Clemente ho ha aconseguit. Brindem!

La nostra Champions particular

Una obra escrita i dirigida per Cristina Clemente
Teatre Gaudí (Sant Antoni Maria Claret, 120, Barcelona)
www.teatregaudibarcelona.com
Fins al 13 de gener

DOCUMENTAL

L'esquerra que va quedar al marge

'El somni dels herois' vol rescatar de l'oblit la lluita antifranquista de l'esquerra revolucionària i reflexionar sobre la figura de la militant

CÉSAR LUCAS

Manifestació per la qualitat de l'ensenyament i contra la carestia de la vida a Madrid el juny de 1976

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

Obrim un llibre d'història, pàgina 1960. Un text fluid, articulat i amb sentit estètic la lluita antifranquista a l'Estat espanyol davant els nostres ulls. A l'esquerra, un marge ampli en blanc. Cap a alguna banda s'havia de justificar el text, és clar. "És perquè respiri", diuen, "són coses del disseny". Després que ningú no tingui un ensurt quan llegeixi com les màquines trinxeraires dels súbdits del Gran Germà d'Orwell es cuspien els documents històrics sense deixar-ne ni les engrunes.

Justament, el documental *El somni dels herois* vol recollir les miques, encara que sigui una a una, per seguir el rastre d'aquesta esquerra que va quedar al marge, l'esquerra de l'esquerra, l'esquerra revolucionària, aquella que han volgut ignorar tants llibres d'història. Una esquerra que, conscient de l'existència d'un conflicte de classes latent, llegia la lluita contra la dictadura en clau anticapitalista i plantejava l'enderrocament del franquisme com un pas essencial per a la construcció d'un model social i

polític realment just. Hereva de la tradició *desestalinitzadora*, dels processos de descolonització i de les revolucions xinesa, cubana, algeriana i vietnamita, la transició va ser com un cubell d'aigua freda sobre les seves expectatives emancipadores.

El documental trenca les fronteres generacionals i viatja més enllà dels anys 60 i 70

Sense perdre's en els boscatges de la memòria col·lectiva, el document audiovisual vol rescatar de sota la pols la història de la lluita i la militància antifranquistes dels anys 60 i 70 d'aquelles persones que apuntaven cap a una transformació social profunda i real. Són heroïnes d'un temps que les va tractar de somniadores i d'utòpiques i que, amb les paraules, va reduir els seus objectius a realitats impossibles. Són militants de base que han quedat en l'oblit, però que guarden històries dignes de ser immortalitzades i recordades.

La peça planteja una reflexió sobre la pròpia figura de la militant per mitjà d'entrevistes personals i un debat amb activistes del moviment del 15-M. És així com el documental trenca les fronteres històriques i generacionals, viatja més enllà dels anys 60 i 70, travessa la cortina de la transició i aterra en una democràcia que comença a mostrar les vergonyes. La Trinxera Audiovisual i Metromuser, que coprodueixen el film, han engegat una campanya de microfinançament a través de la xarxa, amb la qual podran fer realitat el somni de rescatar de l'oblit aquella tradició tan preuada.

Ara que les places tornen a fer visible el discurs anticapitalista, és necessari recuperar aquell marge esquerre que, pel fet de trobar-se massa a l'esquerra, va acabar sent ignorat. Coses del disseny. Hi ha sistemes que, per poder *respirar*, necessiten eludir part de la seva pròpia història. És hora de reivindicar la lluita antifranquista d'aquella esquerra revolucionària i mullar-se els dits de tinta per poder tenyir els marges esquerres dels llibres amb les empremtes d'aquestes activistes i, així, reconèixer, per fi, que també formen part de la nostra memòria històrica.

ZONA LLIURE

CODI REBEL

Les TIC a Catalunya, per fi lliures?

Daniel Martí
Membre col·lectiu
GnuLinux.cat

El programari lliure ha demostrat que pot aportar un nivell molt alt d'eficiència i de llibertat als governs que han decidit implementar-lo a tot l'àmbit públic sota el seu abast. Governos com el de Munich, a Alemanya, s'estalvien una dotzena de milions en llicències cada any i, a mitjà termini, aquest canvi només comporta avantatges. Així doncs, per què no s'ha fet aquí encara?

Si remuntem cap a principis del tripartit, a finals de l'any 2003, trobem que aquesta proposta es va plantejar en nombroses ocasions. Tot i això, el programari lliure no va arrelar i, en poc temps, el projecte va fracassar. I la situació encara no ha canviat, les coses continuen igual que llavors en aquest aspecte. La idea s'ha anat repescant al llarg dels anys, però sempre ha estat arraconada perquè no s'ha considerat important.

Tot i això, ara, hi ha un context diferent. Per una banda, l'entorn de GNU/Linux ha millorat moltíssim durant els últims vuit anys i ha fet perdre pes als arguments que titllaven el programari lliure

de poc eficient o incompatible amb el dia a dia. Per altra banda, el creixement recent dels partits d'esquerres ens fa tenir esperança que el projecte tornarà a néixer i, aquesta vegada, tirarà endavant.

Darrerament, la crisi econòmica ha estat utilitzada com a excusa per no donar importància al canvi. I és precisament el contrari! Aquest estalvi, per petit que sigui, es pot aprofitar per donar una raó de pes més a aquella gent que no veu la llibertat com una eina necessària pel desenvolupament de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC) dins d'un país. Més enllà del fet que no hauríem de dependre d'una llicència o d'una multinacional per operar internament, tampoc no hauríem d'exigir a l'alumnat de les nostres escoles que fes servir sistemes que, sense saber-ho, el limiten tant com poden.

S'ha d'aprofitar aquesta oportunitat que ofereixen les darreres eleccions anticipades; ens hem de moure i, d'una vegada per totes, portar aquesta veu al parlament perquè bona part dels diputats i les diputades entrin en raó i ens puguin alliberar de tants anys d'excuses sense precedents.

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 12 de desembre

Jornada de Lluita:

'En defensa de la sanitat pública i la qualitat assistencial'

9h Xoco- Assemblea. 10h Taller de pancartes i recollida de signatures. 13h Assemblea informativa de tot el personal, concentració i lectura del manifest- Vall d'Hebron. 14h a 16h Dinar popular. 16h. Decoració reivindicativa. 17h Xerrada: *Gestió pública vs. gestió privada*, a càrrec del Grup de Defensa de la Sanitat Pública- Hospital Clínic. 20:30h. Passi del documental *La salut el negoci de la vida*. 24:30h Assemblea i tancada a l'hospital de la Vall d'Hebron. Organitza: Junta de Personal de Vall d'Hebron

Alternatives a l'actual model d'habitatge

18:30-21:45h Sala d'actes del Centre Cívic El Sortidor.

Plaça del Sortidor, 12.

Amb la participació d'Ada Colau.

Anàlisi de la problemàtica de l'habitatge i contextualització del decret llei antidesnonaments, amb membres de Repensar Poble Sec. Situació de l'habitatge al Poble Sec. Taula rodona amb la participació de: Raül Robert, de Sostre Cívic, Lloguers socials de la PAH de Terrassa, Xavier Padulles, de Cooperativa obrera de viviendas del Prat, Xarxa de suport mutu de l'Assemblea de barri del Poble Sec.

Organitza: CooperaSec. Mes informació: /cooprasec.wordpress.com/habitatge/

Xerrada: 'Ens estan privatitzant tots els serveis bàsics, l'aigua també; és un bé, no una mercaderia. Vols saber

Tanquem els CIE. Jornades de formació, reflexió i acció sobre els Centres d'Internament d'Estrangers

BARCELONA, 14, 15 i 16 de desembre

Programa: divendres 14 Aula 20.025 11h: Presentació de les Jornades 11:20h Projectió del documental *Sobren raons (Tanquem els CIEs)*, a càrrec de les autores, Susanna González i Marielle Paon de 15Mbcn.TV. 12h Pausa Cafè 12:30h Taula rodona: *Eines de control dels CIE*. 16h: Tallers simultanis. Treballant el racisme interioritzat. Eines per la sostenibilitat i la prevenció del desgast en grups que treballen en relació als CIE. Introducció a la situació dels CIE i control de les migracions en el context de l'Estat espanyol i la UE. 17:30 Pausa-cafè 18h Taula Rodona: *Història i posicionament de les lluites contra els CIE i pels drets de les persones migrants a l'Estat espanyol*. Intervencions de CIE's-NO (València), Women's Link, Iker Barbero autor del llibre *Globalización, Estado y ciudadanía: un análisis socio-jurídico del movimiento sinpapeles*. **Dissabte 15** 10h Taula rodona: *Experiències d'organitzacions internacionals*. Tractament dels centres d'internament i polítiques de control de fronteres. Hi intervenen: Lliga Hel·lènica dels Drets Humans, Le Venticinquendici, Antigonía.com i Fortress Europe. 12h Pausa-cafè. 12:30h: Les lluites territorials contra els . Experiències d'acció a diferents ciutats de l'Estat. Hi intervenen: Campanya pel Tancament del CIE de Barcelona, Col·lectiu Ferrocarril Clandestí, CIEs NO, Convivir sin Racismo, Associació Pro Derechos Humanos de la Infancia (PRODEIN), Asociación Pro-Derechos Humanos de Andalucía- Migreurop 17h: Manifest-acció *Rodegem el CIE*, convocada per la Campanya Tanquem els CIE's. A les 17h a la plaça d'Espanya per agafar el bus plegades. I a les 18h al CIE de la Zona Franca. **Diumenge 16** 11h: II Assemblea Estatal de Col·lectius en Lluita contra els CIEs. Anàlisi de l'últim any i perspectives de futur. A l'Ateneu Flor de Maig del Poblenou (Carrer Doctor Trueta, 195). Lloc: Campus Ciutadella de la Universitat Pompeu Fabra, carrer Ramon Trias i Fargas, 25-27. Organitza: GRAFIC

Tot el programa: <http://tanquemelscies.blogspot.com/es/>

com evitar-ho?

Seu d'ATTAC- Catalunya, Espai Ecocentre. C. Mallorca, 330. A càrrec de César Guia, membre d'Aigua és Vida Organitza: ATTAC- Catalunya i Aigua és vida. Més informació: <http://attac-catalunya.cat>

Dissabte 15 de desembre

Jornada Popular i Alternativa de Can Vies

A partir de les 10h a Can Batlló C. Constitució, 19. 10h Esmorzar popular a la plaça de Sants. 11h Bicicleta amb parades, distris i parades de col·lectius. 11:30h Activitats infantils: taller d'escala-

da per a les més petites. 12:30h Roda de premsa. 13h Vermut i taller d'escalada. 14:30h Dinar popular. 15:30h Sobretaula: escalabirres, quinto... 17h Manifestació del Pedro. Plaça Universitat. 20h Trobada d'antics amics: Bastoners, Diables... 22h Festa djs. Organitza: Can Vies Més informació: www.lahaine.org/index.php?blog=4&p=65775 I <http://canbatllo.wordpress.com>

Diumenge 16 de desembre

Trocenadal. Mercat

d'intercanvi sense diners

10-14h Centre Cívic el Sortidor

Plaça del Sortidor, 12.

Un espai per intercanviar regals i reflexionar sobre el consumisme i altres alternatives que podem practicar. Les taules s'assignaran el mateix dia per estricte ordre d'arribada, tot i que també pots portar la teva pròpia taula o una manta o pareo. Organitza: Comissió de Trocasec. Més informació: <http://trocasec.wordpress.com/2012/11/28/i-trocenadal-mercat-dintercanvi-per-les-festes-de-nadal/>

Dilluns 17 de desembre

Teteria per la gent afectada

arran de la vaga del 29-M

17:30h a 21:30h Ateneu Llibertari de Sants. C. Maria Victòria, 10. Conversió de l'espai en teteria, amb infusions, coques i altres àpats, on es cobrarà la voluntat per donar suport a les despeses judicials de les persones del barri que s'enfronten a les acusacions derivades de la jornada de lluita del 29-M. S'obrirà cada dilluns a la mateixa hora. Organitza: Ateneu Llibertari de Sants. Més informació: www.ateneullibertari.info

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **grups per ocupar bucs d'assaig** a l'Ateneu de Vallcarca de Barcelona. apvallcarca@hotmail.com o bé 93 124 99 33 (preguntar per Jordi)

S'intercanvien **jocs d'aquells que teniem de menudes**: cromos de picar, gomes de saltar, etc. festivaldejocs@gmail.com

Al *Contrainfos* de LaTele.cat, **necessitem alguna persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA** busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endràs la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de Tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia**: tantra.cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: soniaratera@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 13

Vent del sud amb increment dels núvols i ruixats dispersos, però febles al nord de Catalunya. Temperatures amunt.

DIVENDRES 14

Els vents giraran a garbí. Les temperatures estables, però sense glaçades durant la nit a les comarques interiors.

DISSABTE 15

Vents de ponent, amb ruixats febles a les comarques del nord. Ventilació notable de l'atmosfera, amb poca contaminació.

DIUMENGE 16

Predominaran els vents de ponent. Les ratxes poden ser fortes a les comarques del Prepirineu, en especial a la Garrotxa.

DILLUNS 17

Predomini de les clarianes, amb moltes estones de sol. Temperatures estables i vents més calms. Ruixats al Pirineu de Lleida.

DIMARTS 18

De mica en mica, el vent anirà girant a nord-oest i nord, amb descens de les temperatures i nevades febles a cotes altes.

LLEIDA

Divendres, 14 de desembre

Taller: 'Quines emocions ens generen els diners?'

20h C. Hostal, 14, La Bordeta.

Les emocions juguen un paper sumament important en la utilització dels nostres diners. La consciència de no tenir-ne, d'insuficiència, d'inseguretat, de mala gestió... són alguns dels problemes relacionats amb els diners que mobilitzen i polaritzen un volum increïble de la nostra energia i les nostres emocions. Dirigeix el taller Anna Català, terapeuta en polaritat i craneo-sacral, facilitadora en salut de l'Ecoarxa de Lleida i Aurea Social de Barcelona. Organitza: Banc del Temps La Bordeta. Més informació: <http://bancdeltempsla-bordeta.blogspot.com>

MANLLEU

Divendres, 14 de desembre

Desè aniversari del**Casal Popular Boira Baixa**

A partir de les 19:30h Casal Popular Boira Baixa. C. Rossell, 16. 19:30h Projectió del documental sobre la problemàtica dels desnonaments *La Plataforma*, amb la intervenció de membres de la PAH. 21h Botifarrada popular. 23h Concert amb At Versaris. El dissabte 15 de desembre, la celebració continua: 19h Xerrada: *Dones: bruixes i heretges condemnades per decidir sobre el seu cos i la ment?* A càrrec de Roser Alcázar (educadora social i màster en estudis de la diferència sexual) i Lidia Molano (jurista i diplomada en igualtat de gènere). Organitza: Casal Boira Baixa i ARRAN Osona. Més informació: <http://boira-baixa.blogspot.com>

#Democràcia15D. Jornades al voltant del sistema polític que volem**BARCELONA, 15 de desembre**

Programa: Espai 1 10:45 Presentació 11h *Els canvis que vénen: sistema electoral i transparència a Catalunya*, amb Laia Bonet (PSC) i Octavi Grau (Acció per la Democràcia) 12:45h *Democràcia en la vida quotidiana i l'organització social*, amb Joan Subirats (UAB) i David Soler (15-M) 14h Pausa per dinar 16:30 *La campanya electoral i la independència dels mitjans*, amb Bertrán Cazorla (ACN / DIRECTA), Vicenç Sanclemente (TVE), Enric González (extreballador a *El País*) 18:15h Com aconseguir el canvi? Jezabel Goudinoff (15-M) 19:30h Comiat Espai 2 11h *Democràcia a l'empresa*, amb Angel Busquets (CGT) 12:30h *Govern obert a l'era digital*, amb Oscar Martínez (Política digital) i Kenneth Peiruza (Pirates de Catalunya). 14h Pausa per dinar 16:30h *De la pancarta a la pantalla: 'remix' del discurs únic*. Presentació del projecte i taller de 'remix' per aprendre a subvertir el sentit i enviar un missatge clar i real. Política digital 18:45h *Cap a una democràcia als organismes transnacionals: la UE i l'ONU*, amb Joan Marc Simon (Campanya per una Assemblea Parlamentària de las Naciones Unidas). Lloc: Centre Cívic Pati Limona (Carrer del Regomir, 3).

Més info: <http://reformasistemaelectoral15m.blogspot.com.es>**REUS**

Dijous 13 de desembre

Xerrada i debat:**'Stop Bales de Goma'**

19h Local de la CGT- Reus Raval de Santa Anna, 13, 3r. Un tema d'actualitat candent després de l'actuació policial a Barcelona durant la jornada de vaga general del 14 de novembre, que va provocar que una altra persona perdés l'ull per l'impacte d'una bala de goma.

Organitza: Jovent Llibertari i CGT Baix Camp-Priorat.

Més informació: <http://stopbalesdegoma.org/>, <http://ojocontuajo.wordpress.com/>, <http://rereguardaenmoviment.org/>

SITGES

Divendres 14 de desembre

Xerrada: 'Economia i democràcia en crisi'

19:30h Ateneu Popular de Sitges
C. Sant Bartomeu, 40. A càrrec d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, economista i activista social.
Organitza: Ateneu Popular de Sitges
Més informació: ateneusitges@gmail.com

TERRASSA

Dissabte 15 de desembre

Jornada i tallers: 'Comunicació'

A partir de les 10h a l'Ateneu Candela
C. Sant Gaietà, 73. Tallers per oferir una mostra de les eines usades per diferents col·lectius dels moviments socials i,

sobretot, pel del 15-M. Durant el matí, hi haurà diversos programes que, de manera simple i senzilla, explicaran com funcionen. A la tarda, els tallers se centraran en el projecte *peoplewitness* i Twitter per aprofundir en totes les possibilitats. 10-10:30h Presentació vergman, Assemblea de la Floresta. *PeopleWitness*, *porque todxs somos peoplewitness*. Esmorzar a càrrec de la comissió de cuina. 10:30-10:45h Netiqueta Galapita, la seva vida es compon de múltiples elements, el barri, la xarxa. Participa a @X-net.. 10:45 a 11h Pads Mirimmi, Internacional Commission Acampadabcn.Treballadora voluntària en el backoffice de la revolució. 11-11:15h Mailing list Ivan, Twittero, membre de la GdT de Comunicació sorgit de l'AcampadaBCN. 11:15-11:30h Calendar Josep Maria, Comunicació d'AcampadaSBD. 11:30h-11:35 Mumble Mikifus, Comissió internacional, *PeopleWitness* i temes tècnics generals. 11:45-12h Descans 12-12:30h Crowdmap i Storfy I.u.b.a., *PeopleWitness* i premsa indignada. 12:30-13h Wordpress tinisima., periodista ciutadana i streamer a *PeopleWitness*. 13-14:30h Twitter: Topsy, twitterfall, trendsmap, Galapita-Arnau, Tecnopolítica, redes, free software, p2p... 14:30-16h Dinar *de traje*. 16-16:30h Obre el teu wifi Mikifus, *PeopleWitness*, Comissió internacional I temes tècnics generals. 16:30-18h *PeopleWitness*, *Bambuser*, *xplit*, *livestream* Hèctir, @acampadabcn_int. 18-19:30h Estratègies, campanyes i troleo a Twitter. *Ciudadano_Zero*, bot communal del 15MBCN. 19:30-20h Dubtes, pràctiques i debat. Organitza: Coordinadora del Vallès Occidental i Ateneu Candela
Més informació: <http://coordinadoravallèsoccidental.wordpress.com>

Jornades d'Autogestió de l'Eixample dreta**BARCELONA****15 i 16 de desembre**

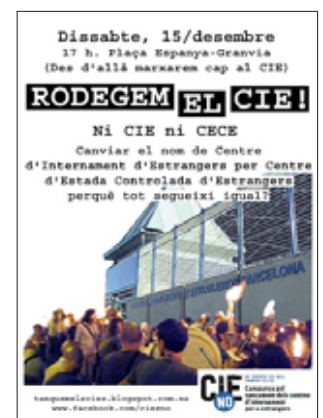
Si l'estafa que ens intenten vendre com una crisi té alguna cosa positiva és la multitud i la diversitat d'iniciatives col·lectives que ha generat arreu. Amb la idea de donar-nos pistes per l'autogestió de les nostres vides, la Xarxa de Suport Mutu Eixample dreta ens proposa aquestes jornades, on podrem participar a diversos tallers i assistir a la xerrada que farà l'historiador i poeta Ferran Aisa, sota el títol *Experiències autogestionàries 1936-39*. Organitza: Xarxa de Suport Mutu Eixample dreta

Tota la programació: <http://xarxasuportmutueixadreta.wordpress.com>**> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES****BARCELONA****Dissabte 15 de desembre****Rodegem el CIE!**

17h Plaça d'Espanya-Gran Via

20 Anys sense Pedro Álvarez

17:30h Concentració a la plaça Universitat

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Karmen Galdeano FILLA D'UNA VÍCTIMA DELS GAL I PORTAVEU D'EGIARI ZOR

“Vull que l'Estat reconegui que va utilitzar diners públics per matar el meu pare”

El 30 de març de 1985, l'exdirectiu del diari 'Egin' Xabier Galdeano va ser assassinat a Donibane Lohizune (País Basc francès), on vivia refugiat amb la seva família. Tres mercenaris francesos dels Grups Antiterroristes d'Alliberament (GAL) van cosir-lo a trets quan entrava a casa seva. Si bé els pistolers van ser condemnats a vint anys el 1989, la justícia no va aclarir qui havia ordenat el crim. Des d'aleshores, en memòria seva, una de les filles, Karmen Galdeano, lluita perquè l'Estat espanyol reconegui la seva responsabilitat. Des del col·lectiu Egiari Zor (Buscar la veritat), que xifra en 379 les persones desaparegudes per la guerra bruta de l'Estat, Galdeano treballa per apropar les víctimes d'un i altre cantó amb l'objectiu d'avançar cap a la pau, la justícia i la reconciliació social.

Alex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

El 20 de novembre es van commemorar els assassinats dels dirigents d'Herri Batasuna Santi Brouard i Josu Muguruza. S'ha fet justícia?

Òbviament, no. Encara s'obliden les morts sofertes per un dels bàndols, cosa que no passa amb les provocades per ETA. Pel que fa al meu pare, tot i que els autors materials van ser detinguts i condemnats, el cas es va aturar als tribunals espanyols. La justícia només s'assolirà quan l'Estat reconegui la seva implicació en els crims i confessi els motius d'aquelles accions.

Cal buscar els responsables polítics i engarjolar-los?

Només exigim que se'ns reconegui el dany causat i se'ns expliqui el perquè d'aquella violència, a fi de crear l'ambient que permeti construir un futur sense rancúnies a Euskal Herria. Ha existit violència de les dues parts i admetre-ho ens ha de servir per mirar endavant, però, sobretot, perquè la situació no es repeteixi.

ROBERT BONET

Se sol vincular la reparació amb una condemna judicial, però, actualment, no hi ha cap persona implicada en els assassinats dels GAL a la presó...

Per això diem que cada víctima necessita la seva reparació, ja sigui econòmica, jurídica, política o la necessitat de veure's cara a cara amb l'autor material del crim. Per la meua part, no pretenc la venjança ni desitjo que Felipe González estigui 30 anys aïllat en una presó de l'Estat, com sí que romanen desenes de presoners bascos, molts dels quals han vist perllongada la seva reclusió per culpa de la Doctrina Parot.

Has pogut racionalitzar les emocions perquè no fossin un obstacle a l'hora de treballar pel diàleg i el reconeixement de l'altra?

Aquest procés exigeix temps. No és el mateix que t'hagin matat el pare fa 27 anys, com és el meu cas, que fa sis mesos. A Irlanda, vaig estar amb famílies afectades per la violència política i, a més de constatar que cadascú necessita temps per treure les seves emocions, vaig observar que tots ens reconeixíem en el dolor. Em va ajudar a compartir-lo.

Quin paper han de tenir les víctimes?

Han de poder expressar-se, però no condicionar un conflicte que és de naturalesa política, com han intentat els diferents governs espanyols, que han utilitzat el seu dolor per obstaculitzar la pau i la normalització política.

Hi ha víctimes que han patit la violència d'un conflicte del qual es mantenen el marge. Què se'ls pot explicar?

Tothom, fins i tot el nen que va perdre una cama quan va explotar la motxilla que havia xutat, és conscient del matis polític que hi ha darrere d'aquella desgràcia. Escoltant altres víctimes, aquesta gent pot entendre que la violència ha impactat sobre persones ben diverses i empatitzar-hi.

Queda molt per fer?

Gràcies a l'abandó de les armes per part d'ETA, és més fàcil que les víctimes superem les trinxeres on ens havíem trobat. A Egiari Zor treballem per aconseguir-ho. De moment, però, les trobades són a l'ombra o en el marc de fóruns convocats per entitats més o menys neutres.

Serà necessària una comissió de la veritat?

Sens dubte, però, com ha quedat palès en la Conferència d'Aiete, si no hi ha veus autoritzades a l'estranger que vulguin ajudar, serà complicat escriure un relat objectiu sobre què ha passat en aquest país.

En algun moment has tingut la inquietud de parlar amb els botxins del teu pare?

Personalment, no. Em conformo que reconeguin públicament que van utilitzar diners públics i els GAL per assassinar-lo. L'important és posar cara a totes les víctimes i crear un escenari de pau, de justícia i de reconciliació conjuntament.

A les noves generacions, quin missatge se'ls ha de traslladar?

El missatge més complet possible. Tinc una filla de disset anys, feliç i orgullosa de qui és, a la qual li he explicat què va passar amb el seu avi i com la seva mort estava emmarcada en la conculcació dels drets del seu poble. Escrivint aquest passat, podem acceptar el present per construir el futur que tots anhelem.

. LA COLUMNA

Prohibir les bales de goma a Catalunya

Jordi Oriola Folch
opinio@setmanaridirecta.info

Durant els últims cinc anys, a Catalunya, ja van set persones que han perdut un ull per culpa de les bales de goma dels Mossos d'Esquadra! L'última víctima ha estat Ester Quintana en la jornada de vaga del 14-N. Felip Puig va rebutjar categòricament que s'haguessin utilitzat bales de goma a la zona on l'Ester va perdre l'ull, negant les persones que ho van testimoniar. ¿És que ens volien fer creure que l'Ester havia perdut l'ull d'alguna altra manera i s'inventa que havia estat per una bala de goma per calumniar els Mossos? Ara que ha sortit a la llum un vídeo que demostra que sí que van disparar amb bales de goma en aquella zona, la policia diu que farà una investigació... Felip Puig ha de dimidir i demanar perdó pel mal que ha fet. No pot ser que el màxim responsable d'Interior s'extralimiti una i altra vegada en un càrrec tan sensible. I és que la cosa va així: la ciutadania es manifesta al carrer, a l'Administració no li agrada la protesta i envien la policia per treure-la del carrer. Amb quin dret? El dret de reunió és un dret reconegut a la Constitució espanyola, i també ho haurà de ser a la futura constitució catalana. ¿No és totalment inadmisible democràticament que es vulgui impedir una protesta? Davant d'una manifestació, la policia hauria d'estar amagada per no provocar, i només hauria d'aparèixer i intervenir si hi haurà un mal major que el que ells causarien reprimint, però mai haurien d'aparèixer ni intervenir si la gent simplement es manifesta, per molt que el tema de la protesta no agradi als polítics de torn. És urgent que el Parlament prohibeixi aquestes armes perilloses que amenacen i intimiden a qui es vol manifestar i també posen en perill qualsevol transeüent que passi a prop. L'autodeterminació d'un poble no només ha d'abastar el tema de a quin estat es vol pertànyer, sinó que també ha de permetre a la societat triar com vol viure en tots els aspectes de la seva vida.